

ת"פ 34533/05/18 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד גולן בן יעקב ויזמן

בית משפט השלום בבאר שבע

ט"ז אלול תשפ"ב
12 ספטמבר 2022

ת"פ 34533-05-18 מדינת ישראל נ' ויזמן
תיק חיצוני: 375082/2015

לפני כב' השופט רון סולקין
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל - פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד דניאל גלעד
גולן בן יעקב ויזמן ע"י ב"כ עו"ד הרצל סמילה

הכרעת דין

כתב האישום והשתלשלות הדין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירות כדלקמן:

- זיוף בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 418 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (12 עבירות);
- שימוש במסמך מזויף, בניגוד לסעיף 420, בנסיבות סעיף 418 סיפא לאותו חוק (10 עבירות);
- קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 415 סיפא לאותו חוק (4 עבירות).

על פי המפורט בחלק הכללי בכתב האישום, בהיות הנאשם גיסו של שמעון דהן (להלן: "דהן"), שהיה הבעלים של חברת "גשם יזמות ובניה בע"מ" (להלן: "חברת גשם") והנאשם היה שותף עסקי עמו; לאחר שהנאשם צבר חובות כספיים כלפי גורמים שונים, בשיעור שאינו ידוע למאשימה - ביקשו הנאשם וגיסו דהן ליטול הלוואות כספיות מהמתלוננים בתיק זה - עו"ד צבי חיים מימון (להלן: "עו"ד מימון") ומר גלעד לוינגר (להלן: "לוינגר").

בהתאם לעובדות האישום הראשון, בתאריך 18.01.15, נחרט הסכם הלוואה בין עו"ד מימון - המלווה - לבין הנאשם וגיסו דהן - הלווים. על פי הסכם זה, העביר עו"ד מימון לנאשם ולדהן סך בן 549,000 ₪ כנגד בטוחות בנכס מקרקעין - נכס מקרקעין הידוע כגוש 400, חלקה 153, מגרש 1107. לצורך כך, זייף הנאשם מסמך, הנחזה להיות מסמך רשמי מטעם רשות מקרקעי ישראל (להלן: "רמ"י"), והעבירו למתלונן עו"ד מימון, כחלק מיצירת מצג שווא בנוגע להעמדת הבטוחה לה התחייב. בנוסף, במהלך חודש מאי 2015 או בסמוך לפני כן, זייף הנאשם מסמכים נוספים, הנחזים להיות מסמכים רשמיים מטעם רמ"י ומעידים על זכויותיו בנכס זה. כן זייף התחייבות לרישום משכנתא על הנכס לטובת המתלונן

עו"ד מימון.

במסגרת הסכם ההלוואה סוכם, כי אם לא תיפרע ההלוואה עד ליום 31.01.15 - תועברנה למתלון - עו"ד מימון - הזכויות בנכס המקרקעין הנ"ל.

המסמכים המזויפים הועברו למתלון עו"ד מימון, והלוואה ניתנה על סמך אותו מצג שווא.

בתאריך 29.01.15 נחרט הסכם ההלוואה נוסף עם המתלון עו"ד מימון, כשהפעם היו הלווים הנאשם, גיסו דהן וכן אחיו מאור ויזמן (להלן: "**מאור**"). הסכם ההלוואה נחרט בלא ידיעתו או מעורבותו של מאור. בהתאם להסכם, הלוואה המתלון עו"ד מימון לשלושה סך בן 800,000 ₪, כאשר כנגד ההלוואה התחייבו הלווים להעמיד כבטוחה נכס מקרקעין הידוע כגוש 400, חלקה 127, מגרש 1055.

בין הצדדים סוכם, כי אם לא תיפרע ההלוואה עד ליום 20.03.15 - ימכר נכס המקרקעין הנ"ל לסילוק חלק מהחוב.

במסגרת הסכם ההלוואה זה, זייף הנאשם מסמכים, הנחזים להיות מסמכים רשמיים מטעם רמ"י, המעידים כביכול על זכויותיו של מאור בנכס וכן זייף התחייבות לרישום משכנתא על הנכס לטובת המתלון עו"ד מימון.

בנוסף, במועד כלשהו עובר לתאריך 06.07.15, זייף הנאשם מסמכים, הנחזים להיות מסמכים רשמיים מטעם רמ"י, ומעידים עם זכויותיו בנכס מקרקעין הידוע כגוש 376, חלקה 142, מגרש 1097 וכן התחייבות לרישום משכנתא על הנכס לטובתו של ברק הס. מסמכים אלה הועברו לידי המתלון עו"ד מימון.

בהתאם לעובדות האישום השני, בתאריך 29.01.15 נחרט הסכם ההלוואה בין המתלון לוינגר - המלווה, לבין הנאשם, גיסו דהן וחברת גשם - הלווים. במסגרת הסכם זה, התחייב לוינגר להלוות ללווים סכום כסף, אשר ביחד עם סכומים שהעביר להם בעבר יעמוד על סך בן 1,400,000 ₪.

כבטוחה להלוואה התחייב הנאשם למשכן לטובת המתלון לוינגר שני נכסי מקרקעין: האחד - ידוע כגוש 376, חלקה 134, מגרש 1091; השני - ידוע כגוש 376, חלקה 139, מגרש 1036. במסגרת ההסכם, הצהיר הנאשם, בכזב, כי הוא בעל הזכויות בשני הנכסים הנ"ל.

במסגרת יצירת מצג השווא זייף הנאשם מסמכים הנחזים להיות מסמכים רשמיים מטעם רמ"י ומעידים על זכויותיו בנכסי המקרקעין הנ"ל וכן זייף התחייבויות לרישום משכנתא על הנכסים לטובת המתלון לוינגר. במועד שאינו ידוע למאשימה, לאחר תאריך 01.02.15, העביר הנאשם את המסמכים אל המתלון לוינגר ואף פנה, בעצמו או באמצעות גיסו דהן, לרשם המשכונות, במטרה לקבל אישור על רישום משכון לטובת לוינגר ביחס לשני הנכסים הנ"ל.

לאחר שאישורי המשכון הועברו למתלונן לוינגר - מסר הלה לנאשם שישה שיקים בסך כולל של 600,000 ₪.

בנוסף, בתאריך 25.11.14, נחרט הסכם הלוואה בין המתלונן לוינגר - המלווה - לבין הנאשם, גיסו דהן וחברת גשם - הלווים. על פי הסכם זה, התחייב לוינגר להלוות ללווים סך בן 400,000 ₪, כנגד העמדת בטוחות, ביניהן המחאת זכות של חברת גשם בנוגע לכספים שהגיעו לה, לכאורה, מחברה אחרת - ר.א.י (תעשייה לתבניות מתקדמות) בע"מ. (להלן: "חברת ר.א.י").

במסגרת זו, במועד שאינו ידוע במדויק לפני התאריך 25.11.14 - זייף הנאשם מסמך, הנחזה להיות מטעם חברת ר.א.י ומורשי החתימה בה, ובו אישור והסכמה להמחאת זכותה של חברת גשם בכספים בסך 1,000,000 ₪ לטובת המתלונן לוינגר. המסמך הועבר אל לוינגר.

לנוכח מצג השווא שבעקבות העברת המסמך הנ"ל - העביר לוינגר ללווים ארבעה שיקים בסך כולל של 400,000 ₪.

כתב האישום הוגש בחודש מאי 2018 ובחלוף כשנה הועבר התיק לטיפול מותב זה.

לאחר מספר דיונים בהם נמנע הנאשם מלהתייב והוצאו נגדו צווי הבאה וכן מספר מקרים בהם ביקש הסניגור ארכה על מנת להסדיר נושא הייצוג - כפר הנאשם באשמה.

טענתה העיקרית של ההגנה, היתה כי המדובר בנושאים אזרחיים בין הצדדים.

עוד נטען, כי הגורם העיקרי שעמד מול המתלוננים היה גיסו של הנאשם - דהן - ואילו הנאשם שימש רק כערב להלוואות.

ההגנה כפרה בכך, שהנאשם זייף מסמך כלשהו, או שהעביר במודע מסמך מזויף.

עוד טענה ההגנה לאכיפה בררנית, כשלדבריה אין הסבר - מדוע גיסו של הנאשם - דהן - לא הועמד לדין.

התביעה השיבה לטענה זו, כי הגיס דהן טען, בחקירתו במשטרה, שלא היה מודע לכך שהמדובר במסמכים מזויפים.

הנאשם וכן סנגורו לא התייבצו למספר לא מבוטל של דיונים, שנקבעו לשמיעת הראיות, כשבית המשפט נאלץ לבטל דיונים פעם אחר פעם. בנוסף, במהלך הדיונים, התפטר הסניגור מייצוג הנאשם, באופן שהביא גם כן לביטול מספר מועדי הוכחות ולאחר מכן - הודיע מחדש על ייצוג הנאשם. כמו כן, נעצר הנאשם במהלך ההליך. כל התהפוכות הללו הביאו להימשכות הדיון באופן שאינו שגרתי.

מטעם התביעה, העידו העדים הבאים:

- ע.ת.1 (ע.ת.3 בכתב האישום) גב' עינת צ'ונה;
- ע.ת.2 (ע.ת.8 בכתב האישום) - הגיס שמעון דהן;
- ע.ת.3 (ע.ת.1 בכתב האישום) - המתלון מר גלעד לוינגר;
- ע.ת.4 (ע.ת.2 בכתב האישום) - המתלון צבי מימון.

מטעם התביעה הוגשו המוצגים הבאים:

- אמרת הנאשם מיום 15.10.15 שעה 09:52, מסומנת 3 בתיק החקירה - ת/א1';
- אמרת הנאשם מיום 11.11.15 שעה 15:33, מסומנת 10 בתיק החקירה - ת/ב1';
- אמרת הנאשם מיום 04.12.17 שעה 09:12 - ת/ג1';
- דוח עימות בין הנאשם לבין מר איסק (איזיה) דויץ מחברת ר.א.י, מסומן נ"א בתיק החקירה - ת/ד1';
- אמרת מר נפתלי יונה מיום 15.10.15 שעה 12:03, מסומנת 4 בתיק החקירה - ת/2';
- אמרת אחי הנאשם מאור ויזמן מיום 28.10.15 שעה 13:41, מסומנת 8 בתיק החקירה - ת/א3';
- יפוי כח בלתי חוזר מאת מאור ויזמן לטובת המתלון עו"ד צבי מימון וכן עו"ד חנניה לוינגר, מסומן ז' בתיק החקירה - ת/ב3';
- אמרת איסק (איזיה) דויץ מחברת ר.א.י מיום 04.11.15 שעה 13:37, מסומנת 9 בתיק החקירה - ת/4';
- אמרת בוריס ויאנברג מחברת ר.א.י מיום 19.11.17 שעה 09:14 - ת/5';
- הסכם ההלוואה בין המתלון עו"ד מימון לבין הנאשם ודהן מתאריך 18.01.15, מסומן כ"ט בתיק החקירה - ת/6';
- מסמך הנחזה להיות אישור על רישום זכות בנכס מקרקעין - גוש 400, חלקה 153, מגרש 1107 - ת/א7';
- מסמך הנחזה להיות התחייבות לרישום משכנתא - גוש 400, חלקה 153, מגרש 1107 - ת/ב7';
- מסמך הנחזה להיות אישור על רישום זכות בנכס מקרקעין - גוש 400, חלקה 153, מגרש 1107 - ת/ג7';
- מסמך הנחזה להיות התחייבות לרישום משכנתא - גוש 376, חלקה 142, מגרש 1097 - (לא מסומן);
- יפוי כח בלתי חוזר מאת הנאשם למתלון עו"ד צבי מימון וכן לעו"ד חנניה לוינגר - ת/ד7';

- יפוי כח לשליח מר נפתלי יונה לבירור בנוגע למגרשים 1107, 1097, 1055, מסומן ט' בתיק החקירה - ת/7ה';
- הסכם ההלוואה בין המתלון עו"ד מימון לבין הנאשם, דהן ומאור מתאריך 29.01.15, מסומן כ"ח בתיק החקירה - ת/8;
- מסמך הנחזה להיות אישור על רישום זכות בנכס מקרקעין - גוש 400, חלקה 127, מגרש 1055, מסומן כ"ד בתיק החקירה - ת/9א';
- מסמך הנחזה להיות התחייבות לרישום משכנתא - גוש 400, חלקה 127, מגרש 1055 - ת/9ב';
- מסמך הנחזה להיות אישור על רישום זכות בנכס מקרקעין - גוש 376, חלקה 142, מגרש 1097, מסומן כ"ו בתיק החקירה - ת/10א';
- מסמך הנחזה להיות התחייבות לרישום משכנתא - גוש 376, חלקה 142, מגרש 1097 - ת/10ב';
- הסכם ההלוואה בין המתלון לוינגר לבין הנאשם, דהן וחברת גשם מתאריך 29.01.15, מסומן מ"ז בתיק החקירה - ת/11;
- צילום שיקים שנמסרו מאת המתלון לוינגר לנאשם ולחברת גשם בתאריך 29.01.15 - ת/12;
- מסמך הנחזה להיות אישור על רישום זכות בנכס מקרקעין - גוש 376, חלקה 134, מגרש 1091 - ת/13א';
- מסמך הנחזה להיות התחייבות לרישום משכנתא - גוש 376, חלקה 134, מגרש 1091 - ת/13ב';
- מסמך הנחזה להיות אישור רישום משכון מיום 29.01.15 (לא מסומן);
- מסמך הנחזה להיות אישור על רישום זכות בנכס מקרקעין - גוש 376, חלקה 139, מגרש 1086 - ת/14א';
- מסמך הנחזה להיות התחייבות לרישום משכנתא - גוש 376, חלקה 139, מגרש 1086 - ת/14ב';
- מסמך הנחזה להיות אישור רישום משכון מיום 01.02.15 - ת/14ג';
- הסכם ההלוואה בין המתלון לוינגר לחברת גשם, הנאשם ודהן מתאריך 25.11.14 - ת/15;
- מסמך הנחזה להיות כתב המחאת זכויות בלתי חוזרת מאת חברת גשם בנוגע לזכויותיה מחברת ר.א.י מיום 21.11.14 - ת/16א';
- מכתב דרישה לתשלום חוב בהתאם לכתב המחאת זכות בלתי חוזרת, מאת המתלון לוינגר לחברת ר.א.י, מיום 05.08.15, מסומן מ"א בתיק החקירה - ת/16ב';
- מכתב תשובה למכתב הדרישה דלעיל מאת עו"ד סיון לוי מיום 19.08.15, מסומן ה';
- תעודה לאיגודה ולרישומה של חברה פרטית - חברת ר.א.י וכן פרוטוקול ישיבת המנהלת של החברה - ת/16ג';

- שני כתבי המחאת זכויות מאת חברת גשם לטובת מר משה דמרי, מסומן מ' בתיק החקירה - ת/16ד';
- מסמך הנחזה להיות אישור על רישום זכות בנכס מקרקעין - פרטי הנכס מחוקים, מסומן ד' בתיק החקירה - ת/17א';
- מסמך הנחזה להיות התחייבות לרישום משכנתא - פרטי הנכס מחוקים, מסומן ה' בתיק החקירה - ת/17ב';
- מזכר מאת רס"מ דוד קוריאט מיום 06.12.17 - ת/18א';
- מזכר מאת רס"מ דוד קוריאט מיום 04.12.17 - ת/18ב';
- מזכר מאת רס"מ דוד קוריאט מיום 07.12.15 - ת/18ג';
- מזכר מאת רס"מ דוד קוריאט מיום 21.11.17 - ת/18ד';
- מזכר מאת רס"מ דוד קוריאט מיום 19.11.17 - ת/18ה';
- מזכר מאת רס"מ דוד קוריאט מיום 06.12.15, מסומן נ"ה בתיק החקירה - ת/18ו';
- מזכר מאת רס"מ דוד קוריאט מיום 29.11.15 - ת/18ז';
- אמרת המתלון עו"ד מימון מיום 20.10.15 שעה 14:56, מסומנת 5 בתיק החקירה - ת/19;
- אמרת הגיס דהן מיום 22.10.15 שעה 12:42, מסומנת 7 בתיק החקירה - ת/20. (הוגשה מכח סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד.

מטעם ההגנה הוגש המוצג הבא:

מכתב מאת המתלון ליונגר אל משטרת ישראל, על נספחיו, התקבל בתאריך 21.01.17 - נ/3.

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב (ההגנה הגישה סיכומים באיחור).

מכאן - הכרעת דין זו.

סיכום התמונה הראייתית

להלן - תובא התייחסות לעדים שנשמעו ולמוצגים שהוגשו, ככל שהם נדרשים להכרעה בטענות שבמחלוקת בלבד.

ע.ת.1 (ע.ת.3 בכתב האישום) - גב' עינת צ'ונה, עובדת במחלקה העסקית ברמ"י, העידה, בחקירתה הראשית, על אירוע בו הגיע למקום עבודתה שליח עם אישור זכויות שנשא את החותמת שלה. עובדת נוספת, נציגת שירות, הגיעה אליה ותממה כיצד היא (העדה) חתומה על המסמך כנציגת שירות, כשלא היתה בתפקיד זה. העדה החלה לבדוק את המסמכים ואז התברר, שלא נחתמו מעולם על ידה. בעקבות כך - הוגשה במשטרה תלונה על זיוף המסמך.

לאחר פרק זמן מסוים, הגיע אליה המתלונן, עו"ד מימון, כדי לבדוק מסמכים נוספים, כתב התחייבות לרישום משכנתא ואישור זכויות, והוברר שגם הם מזויפים.

העדה הבינה שהמסמכים מזויפים בין היתר, היות שכשנה לפניכן הפסיקה להשתמש בחותמת שלה כנציגת שירות משום שעברה תפקיד.

במסמכים היו פרטים נוספים שלא התאימו, כגון העדר מספור; ניסוח שונה של משפטים מסוימים; פיצול בין עמודים.

עם זאת, מסרה העדה, כי הזיוף היה ברמה מאוד גבוהה, שמי שאינו "חי ומכיר את זה" לא יוכל לזהות שמדובר במסמך מזויף, אולי עו"ד שמתעסק במקרקעין ומכיר את המסמכים בצורה טובה היה יכול לזהות זאת לגבי מסמכי ההתחייבות לרישום משכנתא, אך לגבי אישור רישום הזכויות - היא לא בטוחה שגם עו"ד כזה היה מזהה.

העדה סיפרה, כי גילוי הזיוף גרם לסערה גדולה במרחב, היות שאין המדובר בענין שגרתי, והדבר אף הפחיד אותה.

בחקירתה הנגדית, השיבה לשאלות הסניגור, כי אינה מכירה את הנאשם ואינה זוכרת שראתה אותו.

המסמכים הגיעו לרמ"י יום לפני שמסרה את התלונה במשטרה או באותו היום.

כאשר אדם שאינו בעל הזכויות בנכס מבקש לבדוק מידע - יידרש להציג יפוי כח ותעודה מזהה, כשמסמכים אלה יכנסו לסריקה בתיק.

העדה אף אינה זוכרת שהגיס דהן היה אצלם ברמ"י ולא מופיע רישום כזה.

העדה הגיעה למשטרה פעמיים, פעם אחת - למסור את התלונה ופעם נוספת - זומנה ע"י החוקר.

ע.ת.2 (ע.ת.8 בכתב האישום) הגיס שמעון דהן, סיפר, בחקירתו הראשית, כי עוסק בשיווק תוצרת חקלאית ובהובלות.

לדבריו, בשנת 2015 היתה לו ולגיסו - הנאשם - חברת בניה בבעלות משותפת, למרות שרק העד היה רשום כבעלים. לדבריו, הנאשם היה "שותף בפועל", כששניהם אחראים על ניהול החברה, על העובדים, על הכספים.

העד אישר, כי מסר למתלונן עו"ד מימון את מסמכי המחאת הזכות. לדבריו - המתלונן הוא שמסר לו את המסמכים, העד מסר אותם לנאשם ואז הנאשם חזר עם המסמכים חתומים. העד טען, כי אינו זוכר, האם הוא חתום על מסמכי המחאת הזכות ואינו זוכר את נסיבות קבלתם של המסמכים והעברתם. לאחר שהעד המשיך לטעון, כי אינו זוכר זאת גם כשזרועו זכרונה - התקבלה אמרתו מכח סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971.

באמרת העד, אשר סומנה ת/20 - סיפר, כי הוא הבעלים של חברת גשם, אשר עסקה בבניית וילות ביישובים שונים כגון ניר גלים, גן יבנה וניצנים ובמקביל גם שימשה כקבלנית משנה של חברת ר.א.י. להקמת מיגון וכן קבלנית משנה של משרד הביטחון לבניית חלק מכלא קציעות החדש.

העד סיפר, כי הנאשם היה מועסק בחברה שתמורה לשכר פורמלי בסך 7,000 ₪ לחודש, אך בפועל היה שותף בחברה וקיבל גם רווחים מהפרויקטים. אחי הנאשם - מאור - לא היה מעורב בחברה. בנוגע למסמכי הזכויות במקרקעין מסר העד, כי אינו זוכר אם הוא שמסר את המסמכים למתלונן עו"ד מימון אך המסמכים "עברו אצלו בידיים". לטענתו - קיבל את המסמכים מהנאשם, אשר סיפר לו, שרכש את המגרשים דרך בחור בשם "שמואל" ובכל פעם שהיה צורך במסמכים - סיפר הנאשם, שהביא אותם דרך אותו "שמואל". עם זאת, העד לא פגש מעולם את שמואל ואף לא ידע למסור פרטים לגביו.

העד נשאל בחקירת המשטרה, כיצד יתכן שלא היה מודע למקור המסמכים או לשאלה, האם שילמו על רכישת המגרשים, והרי הם שותפים והשיב, כי הנאשם הוא טיפוס שאינו משתף והוא משתף רק במה שהוא רוצה לשתף. עוד הוסיף, כי הנאשם רכש את המקרקעין, לכאורה, לפני שהעד הפך להיות שותף עמו. כן מסר, שהנאשם סיבך אותו בכל מיני עסקאות והוא מצוי בחובות בשל התנהגות הנאשם, היות שגם חתם ערבות לנאשם וכן חתם בעבורו על כל מיני מסמכים.

העד מסר, כי במועד חקירתו במשטרה, כבר שנה לא עבד ביחד עם הנאשם.

לטענת העד, הסתבך הנאשם עם גורמים ב"שוק האפור", קיבל איומים על חיו ואף חטפו את ביתו.

העד סיפר, כי ערב לנאשם גם להלוואות בשוק האפור אך למרות זאת לא שאל לצורך מה נתן הלוואות.

בנוגע להלוואות מאת המתלונן לוינגר, סיפר העד, כי הסכומים הועברו בשתיים או שלוש פעימות והכסף הלך לטובת העבודה, כלומר לקניית חומרים ולעו"ש של העסק.

בנוגע להמחאת הזכות מחברת ר.א.י, טען העד, כי מלכתחילה המתלון לוינגר אמר, שמסמך זה אינו שווה דבר, היות שחברת ר.א.י אינה מוכרת וגדולה מספיק. בכל מקרה, העד קיבל את מסמכי המחאת הזכות מהמתלון עו"ד מימון ומסר אותם לנאשם, כשהנאשם הוא שהלך ל"איזה" (הכוונה לע.ת.5 בכתב האישום) וחזר עם המסמכים חתומים. העד נשאל, האם יתכן שאמר למתלון עו"ד מימון, שהוא עצמו קיבל את המסמכים מחברת ר.א.י והשיב, כי יתכן שאמר זאת, אך לא הוא שקיבל את המסמכים והוא אמר הרבה דברים לא נכונים לעו"ד מימון, היות שהנאשם היה מבקש ממנו זאת, כדי "למשוך" את המתלון לתקופה מסוימת.

העד טען, כי לא ידע שהמחאת הזכות אינה חתומה על ידי חברת ר.א.י.

העד סיפר, כי כאשר עו"ד מימון רצה לממש את אחת הקרקעות, אמר לו הנאשם, שהוא קנה את הקרקעות מאדם שהוא "מקושר" ברמ"י וביקש מהעד לומר לעו"ד מימון, שלא ילך לרמ"י עד שאותו אדם שהנאשם קנה ממנו - יסדר שם את הענינים. לטענת העד, אז החל לחשוד שמהו אינו כשר עם המקרקעין, אך כשהעד פנה לנאשם, הבטיח לו, כי הכל בסדר וכי הוא יסדר את הענין.

העד אישר, כי החזיק שיקים של המתלון לוינגר, שניתנו במסגרת ההלוואות לחברה לצורך מימון פרויקט. היו גם מקרים שעו"ד מימון נתן שיקים לנאשם בנוכחות העד.

לדברי העד, השיקים שהתקבלו מעו"ד מימון נפדו במקומות שמנכים שיקים, כאשר הנאשם ביקש מהעד, שינכה את השיקים על שמו כי הוא לא היה יכול לעשות זאת. לדברי העד, המטרה היתה למשוך זמן עד להגעת מועד הפדיון של אותם שיקים.

העד סיפר, כי כלי הרכב שהיו בשליטתו של הנאשם היו רשומים על שם אשתו או על שם אנשים אחרים.

העד המשיך לטעון, כי אינו זוכר את נסיבות העברת המסמכים השונים וההסכמים השונים.

בכל מקרה, טען העד, כי לא היה לו חשד כלשהו, שמדובר במסמכים מזויפים.

העד סיפר, כי היו השקעות שהשקיע המתלון לוינגר במגרש שהיה בבעלות צד ג', כשאותו צד ג' היה חייב כספים לחברה שבבעלותו ובבעלות הנאשם, אך אותו צד ג' החליט שלא להשלים את העברת הזכויות וזה מה שגרם להידרדרות. לדבריו, המתלון לוינגר השקיע סכומים בסדר גודל של 1,500,000 ₪, כשמתוכם 800,000 ₪ בגין המגרש. לדבריו, לאחרונה בית המשפט המחוזי פסק שאותו מגרש יעבור למתלון לוינגר.

בנוגע למתלון עו"ד מימון, טען העד, כי היה שותף בעסקאות מסוימות וכן מתווך בעסקאות. העד לא זכר, שנלקחו הלוואות כלשהן ממנו. עם זאת, נלקחו הלוואות שונות ע"י הנאשם, שחלקן לטובת העסק, וזאת נוכח "שמועות על

הסתבכויות".

העד אישר, כי נלקחו על ידו ועל ידי הנאשם ביחד והוסיף, כי הוא שיעבד את ביתו הפרטי לטובת ההלוואות וכן שועבדו שני מגרשים. העד הכחיש, כי הוא חתום על הסכמי ההלוואה.

לדבריו, בנוגע למגרשים ששועבדו לטובת ההלוואות - סבר, שהם שייכים לשותפו - הנאשם.

העד מסר, כי יתכן שהוא עצמו מסר חלק מאישורי הזכויות למתלוננים, אך אין לו כלים לבדוק את אמיתות המסמכים.

העד אישר, כי מסר פרטים שאינם נכונים למתלונן עו"ד מימון וזאת - במטרה למשוך זמן, כי כאשר "אדם בלחץ ומושך זמן הוא לא תמיד אומר אמת".

העד אישר, כי נאמר למתלונן עו"ד מימון שלא ילך למנהל לבדוק את המסמכים אך טען, כי לא היה ברור לו שמדובר בענין פלילי, אלא סבר, שיש "מאכערים" שאמורים לסדר את נושא הרישום. בסופה של החקירה הראשית, אישר העד כי חשד, שמדובר במשהו שאינו כשר, אך הנאשם אמר לו, שהכל כשר והכל בסדר והוא סמך עליו.

בחקירתו הנגדית, סיפר, בנוגע למסמכי המחאת הזכות, כי כאשר קיבל אותם מהמתלונן עו"ד מימון - לא היו חתומים. מכל מקום, אינו זוכר את הסיטואציה של העברת המסמכים.

העד אישר, כי היו מספר הלוואות על הלוואות, כשהסכמי ההלוואה המאוחרים כיסו את ההסכמים שלפניהם.

לטענת העד, למתלונן לוינגר הוחזר כל הכסף - חלק מהכסף הוא (העד) שילם לאחר שנטל הלוואה גדולה מבני משפחתו ובנוגע לחלק אחר - המתלונן קיבל את המגרש של אותו צד ג', שהיה חייב להם כספים. לטענתו - היום לא מגיע למתלונן לוינגר "אגורה".

לטענתו - המתלונן צבי מימון לא הגיש תביעה על שום דבר ומכאן, שגם הוא לא נפגע.

לטענתו, המתלוננים דרשו ממנו ריבית דריבית, באחוזים גבוהים שבין 25 - 40 אחוז.

לדבריו, השותפות של הנאשם בחברת גשם היתה מהיום הראשון להקמתה. באמצעות חברה זו נעשו הרבה עבודות, כגון בנית וילות ושותפים בכל מיני פרויקטים, בהם הרוויחו השניים כספים.

העד אישר, כי לנאשם הוצא תלוש שכר על סך 7,000 ₪ מהחברה, וזאת לטענתו, כי היו לו (לנאשם) בעיות עם הוצל"פ והוא לא רצה להראות הכנסות גדולות.

כשנשאל, האם הנאשם איים על מנת להציג נתונים מסוימים או להגיד דברים שאינם נכונים השיב, שהנאשם לא איים אבל היו לחצים כאלה ואחרים מתוך החובות ומתוך הפעילות השוטפת של העסק והם ניסו למשוך זמן.

העד סיפר, כי המתלונן עו"ד מימון היה גיסו של המתלונן לוינגר והוא שדאג לערוך את הסכמי ההלוואות.

לדברי העד, פתח בהליכים לפשיטת רגל אך עצר אותם כדי לנהל את ההליך האזרחי מול המתלוננים ולהראות שהטענות שלהם היו לא סבירות.

העד אישר, כי סיים לימודי משפטים והתמחות, אך לדבריו לא ניגש לבחינות הלשכה.

לדברי העד - המתלוננים הגישו תלונות במטרה לנסות להזיק להם, ללחוץ אותם ולהשיג מהם "צ'ופרים". אך אף אחד מהם לא חייב למתלוננים דבר.

בחקירתו החוזרת נשאל, האם המתלונן עו"ד מימון שלח אותו (את העד) לרמ"י והשיב, כי זכור לו מקרה אחד בו הגיע לרשם המשכונות לרשום משכון, המשכון היה משכנתא על ביתו הפרטי.

העד אישר פעם נוספת, כי חשד שמהו אינו כשר אך סבר שיתכן שיש "מאכער" שמזרז את הדברים.

ע.ת. 3 (ע.ת. 1 בכתב האישום) המתלונן מר גלעד לוינגר, משמש כמנהל תכנית בנוער נושר במשרד החינוך.

בחקירתו הראשית סיפר, כי המתלונן הנוסף - עו"ד מימון, שהוא קרוב משפחתו - הכיר לו את הנאשם והמליץ לו לעשות אצלו השקעה. עו"ד מימון סיפר לו, שהנאשם הוא קבלן שבונה באזור בו מתגורר עו"ד מימון. הרעיון היה, שהעד, ביחד עם עו"ד מימון, ישקיעו כסף במגרשים, כשהנאשם ביחד עם גיסו דהן - יבנו על המגרשים, כשכל הצדדים יחלקו ברווחים לאחר תשלומי המס. המגרשים היו באזור באר גנים, בסמוך לישוב ניצן.

המגרשים נרכשו באמת - זאת לא היתה תרמית, אך הבניה - לא התקדמה, כשבנוגע לכך נמסרו להם כל מיני סיבות ותירוצים - חלקם יכול להיות והיו אמת וחלקם לא היו אמת. הנאשם ודהן אמרו לעד, שאם ישקיע "עוד קצת כסף פה ושם וזה" ניתן יהיה להתחיל את הבניה.

הסיפור היה "מתגלגל", כשבכל פעם השקיע העד עוד כספים.

בשלב מסוים, התבקש העד להעביר כסף כדי שהצד השני יוכלו לסיים פרויקט לבנית ממ"דים שהיה מול חברת ר.א.י. וכנגד זאת הועברה המחאת זכות בנוגע לכספים שמגיעים, לכאורה, מאותה חברת ר.א.י. הנאשם אף לקח את העד לראות את הממ"דים שנבנים. הסכום שהעביר העד באותו מקרה היה 400,000 ₪. המחאת הזכות התבררה כמזויפת. כשהנאשם לא שילם - פנה העד לחברת ר.א.י. לבקש את הכסף ואז התקבלה תשובה, שהמחאת הזכות היתה מזויפת. מאותו רגע החל העד להבין ש"כל העסק עובד עם דברים שהם מזויפים".

בינואר 2015 נחתם הסכם הלוואה נוסף, כשהנאשם טען, שישנם כמה מגרשים נוספים שהוא קנה בעבר, באותו אזור. העד נתבקש להעביר כספים נוספים ולצורך כך לווה כספים. עורך הדין הסביר לו, שהמגרשים שהוצעו כבטוחה הם "בטחון ברזל". אך הבעיה היא, שהמסמכים בנוגע למגרשים היו מזויפים.

שני המגרשים שנרכשו תחילה הם הדבר היחיד שנשאר לעד בעולם המעשה בכל הסיפור הזה.

העד אישר, כי במסמכי ההלוואה נקבעו ריביות גבוהות ולדבריו, היה זה בעקבות כך שהנאשם מסר, שהוא מרוויח "ריביות מטורפות" מכל מיני השקעות.

הכספים שהשקיע העד היו, בין היתר, ממכירת בתים באלעד ובפתח תקווה, שנמכרו ברווח בגלל עליית מכירי הדיור באותו הזמן.

כשהתגלתה התרמית - תבע העד את הנאשם, את הגיס דהן, את גיסו - המתלונן עו"ד מימון, ואת חברת הביטוח של עו"ד מימון.

לטענת העד, הפסיד סכומים בסך כשני מיליון ש"ח.

כשנשאל העד כמה סכומים העביר הנאשם השיב, כי היו סכומים בסך 740,000 ₪ ו- 400,000 ₪ והיו עוד סכומים מעבר.

העד אישר, כי נערך מחזור של ההלוואות.

בשל הסיפור הזה נותר העד עם "טראומה רצינית", גם היחסים שלו עם גיסו עו"ד מימון - נפגעו. באותו זמן - חיתן שניים מילדיו ונאלץ לשעבד נכסים של אביו כדי להחזיר הלוואות.

העד מסר, כי המגעים היו בדרך כלל מול הנאשם והגיס דהן, אם כי הבולט מבניהם היה הנאשם ואילו הגיס דהן היה נותן את הבטוחות, למעט המחאת הזכות מחברת ר.א.י. שנתנה על ידי הנאשם.

בחקירתו הנגדית, אישר, כי מסר את התלונה במשטרה בתאריך 22.10.15, אך זאת לאחר שכבר הגיש תביעה והעביר תלונה למשטרה.

העד אישר, כי העברת הכספים מצדו היתה בין השנים 2014 - 2015.

בדרך כלל, הנאשם וגיסו דהן באו ביחד והכספים הועברו בנוכחות עורך הדין, במשרדו, כשעורך הדין צילם את השיקים. המדובר היה בעורך דין שייצג את שני הצדדים.

הפניות לעד היו כך שהיו שואלים אותו אם יש לו כסף ואז מסבירים לו על הבטוחה. בתחילה המגעים התנהלו ביחד עם עו"ד מימון ולפעמים היו גם טלפונים ישירים בין העד לבין הנאשם וכן בין העד לבין דהן.

בנוגע למסמך נ/3 - אישר העד, כי יתכן שזה מסמך שלו, שהגיע למשטרת ישראל, לאחר שעורך דינו יצר קשר עם חוקר.

המסמך נ/3 - הוא מכתב אל משטרת ישראל מטעם בא כוחו של העד - עו"ד ברק קדם, ובו פורטה השתלשלות הענינים, כשהנאשם הוצג, בסעיף 8 למכתב, כשותפו של דהן. למכתב צורף תצהיר בחתימת הנאשם, לפיו המידע שנמסר במכתב הוא אמת. בתצהיר צוין, כי מטרתו לשמש כהצהרת נפגע עבירה במסגרת ההליך הפלילי. עוד צורפו למכתב נספחים רבים, ביניהם הסכמי ההלוואות; צילומי ההמחאות; מכתבים שונים; מסמכים הקשורים להליכים האזרחיים.

כשעומת העד עם כך, שבאותו מסמך - נ/3 - המדובר בעיקר על הגיס דהן ולא על הנאשם השיב, כי דהן היה בעלי הנכסים ובעלי החברה וכי הנאשם "הסתובב כמו אויר" בנוגע לשעבוד הנכסים. העד הוסיף, כי יתכן שעורך דינו לא ניסח נכון את המסמך, נכון, שדהן עמד ב"פרונט", אך לא ניתן לומר, שהנאשם לא היה גם הוא.

כשעומת העד עם כך, שהתביעה שהגיש היתה על סך 2,500,000 ₪ כי עורך דינו פיצל את האירוע לשני תביעות כדי להישאר בתחום הסמכות של בית משפט השלום.

לדבריו, הנאשם נמחק מהתביעה מטעמי אגרה, וזאת למרות שלא התייצב. חברת הביטוח של עו"ד מימון חויבה לשלם כ-400,000 ₪. דהן חויב לשלם כ-300,000 ₪. למיטב זכרוננו גם עו"ד מימון חויב לשלם כ-300,000 ₪.

העד אישר, כי דהן היה הנתבע מס' 1 בתביעה וכי חברת גשם היתה הנתבעת מס' 2.

העד אישר, כי רואה בדהן אחראי לחלק לא מבוטל מהמרמה והזיוף.

כשנשאל העד שוב, כמה כספים הועברו השיב, כי הדבר מפורט במסמכים וכי הועברו גם שיקים וגם כספים במזומן. לדבריו, באחד המקרים הגיע עמו הנאשם לידיד משפחתו בבני ברק והעד מסר לנאשם כסף במזומן שקיבל מאותו ידיד. כן נמסרו כספים במזומן שהעד הוציא מהבנק, לרבות במטבע זר, כשבאחד המקרים הם נמסרו בצומת ליד גדרה. גם אז היה שם הנאשם. העד אינו זוכר, האם דהן היה נוכח גם כן במקרים האלה.

לדברי העד, בפעם השניה שהגיע למשטרה, בתאריך 25.01.17 - היה זה בשל כך שהמשטרה ביקשה השלמות. כשנשאל בנוגע למסירת המכתב נ/3 למשטרה השיב, כי יתכן שעורך הדין העביר אותו בדואל.

לדברי העד, דהן טען טענות שונות בנוגע ליחסיו מול הנאשם אך הוא (העד) היה מרוכז בלהציל כמה כסף שאפשר, זה הכל.

כשנשאל העד בנוגע למעמדו של הנאשם בחברת גשם השיב, כי הבין שהנאשם אינו "בר חתימה" אך כן שייך לחברה והוא גם פעל כל הזמן כחלק מהחברה, אפילו כמי שהיה מוביל בחברה.

כשנשאל העד, איך נתקבלו המסמכים השונים השיב, כי בדרך כלל המסמכים הגיעו לעו"ד מימון.

לשאלות בית המשפט הסביר העד, כי אין לו הכשרה לעיסוק בתחום הנדל"ן ואף לא עסק בתחום.

גיסו עו"ד מימון ידע, שהוא מכר דירה ולכן הציע לו להיכנס לעסקה, שאם לא היו בה רמאויות היתה אמורה להיות עסקה טובה.

ע.ת.4 (ע.ת.2 בכתב האישום) - המתלונן עו"ד צבי מימון, סיפר, כי מנהל פרקטיקה כעו"ד בתחום המשפחה ועוסק גם בחוזים למכירת נכסי מקרקעין, בעיקר יד שניה.

העד הכיר את הנאשם באמצעות חבר. הנאשם הוצג לו כאדם בעל יכולות כלכליות ויכולות אישיות "מאוד גבוהות". הוצג לעד, כי ישנם שני מגרשים בישוב באר גנים, בסמוך לישוב בו מתגורר העד, כשהנאשם טען, שסיפק שירותי בניה כלפי בעלים של מגרש וקיימת חבות של בעל המגרש כלפיו. הנאשם הציע, שהעד ירכוש את המגרש, כשהנאשם יבנה עליו.

התקיים משא ומתן עם בעלי המגרשים באמצעות עורכי דינם. אחת העסקאות לא הצליחה להגיע למימוש, היות שעו"ד מהצד השני העמיד קשיים, ואז הנאשם ביקש מהעד לתת לו שיקים דחויים, כשהנאשם ישיב את סכומי השיקים עוד לפני שיופקדו היות שהוא צריך אותם ל"גלגול", להחזרת חוב ב"אופל באלאנס". העד מסר לנאשם שיק על סך כ-100,000 ₪. הנאשם הציג לעד שיש לו זכויות על שני מגרשים בבאר גנים, שרשומים על שמו ועל שם אחיו - מאור. בשלב ראשון, הנאשם אכן העביר כספים תמורת השיקים שנמסרו לו. לאחר מכן, החלו השיקים להיפרע כשהנאשם לא הכניס כספים כנגדם. כל העת, היה הנאשם מתחייב להחזיר את הכספים, נשבע באמו המנוחה.

בנוגע לבטוחות, טען הנאשם, כי יש לו חמישה מגרשים בישוב באר גנים, ארבעה רשומים על שמו ואחד - על שם אחיו. הנאשם ושותפו הציגו לעד אישורי זכויות, שנראו אותנטיים לחלוטין, וגם רשמו משכון על המגרשים. לאחר מכן, התברר שאין מגרשים ואין משכון.

בחודש יוני (2015) נסע העד לרמ"י, כי ניהל משא ומתן רוכש פוטנציאלי, שהציע סכום בן 900,000 ₪ בגין אחד המגרשים ונדרש לאישור זכויות אותנטי. הנציגה ברמ"י אמרה לו, שאישור הזכויות שבידיו אינו האישור הנכון. העד עמד על כך, שמדובר באישור מקורי, החתום על ידי עובדת רמ"י ע.ת.1. הנציגה נכנסה לחדרים הפנימיים. ע.ת.1 הגיעה למקום ורצתה לדעת במה מדובר. כשראתה אמרה "יש פה זיוף" ואז קראו לקב"ט. העד אמר, שאם זה זיוף - שתוגש תלונה והקב"ט אמר שהם ילכו עכשיו להגיש תלונה.

בנוגע למתלונן לוינגר - סיפר העד, כי לאחר שהוא (לוינגר) מכר נכס, הציע לו, כי יסכים להלוות לנאשם ולדהן תמורת ריבית גבוהה, תוך הבטחת ההלוואות בשעבוד על הנכסים שיש להם וכן בשכר עבודה שהם אמורים לקבל. לדברי העד, מושכנו הזכויות במגרשים כבטוחה להלוואות.

בתחילת שנת 2015 הבחין העד ש"האדמה מתחילה לרעוד", כי מבקשים ממנו כל העת עוד ועוד כסף, אך הנאשם הציג זאת, שאם לא ימשיכו להעביר לו שיקים דחויים הוא יתרוסס לחלוטין וכל הכסף ילך לאיבוד, אז העד מסר לו שיקים נוספים.

העד היה בחרדות כל העת, לא היה ישן וכל בוקר פותח את הטלפון כדי לראות האם הוצגו השיקים בחשבון וכשראה שהוצגו - היה מתקשר לנאשם בשעות הבוקר המוקדמות והיה נהרס לו כל היום.

בנוגע להמחאת הזכות מחברת ר.א.י סיפר העד, כי הנאשם ודהן עבדו בפרויקט של בניית חדרי ממ"ד ביישובים שסמוך לרצועת עזה, תמורת הכנסות בסדר גודל גדול, של מיליונים. הנאשם הגיע לאחד מאתרי הבניה במושב יכני וראה צוות "עצום" של אנשים, מהנדסים, הנדסאים, קבלני משנה, עם מתחם שאוכסן בו המון ציוד. המתלונן לוינגר מסר לנאשם ולדהן הלוואה על סמך המחאת זכות, שהנאשם ודהן הציגו, כאילו חברת ר.א.י חתומה עליה, לפיה - כאשר לוינגר ידרוש את כספי ההלוואה - הם ישולמו על ידי חברת ר.א.י.

העד לא ראה את נציגי חברת ר.א.י חותמים על המסמך אך דהן והנאשם הציגו לו, שהחתימו את ר.א.י. לאחר מכן התברר, כי החתימות זויפו.

לדברי העד, מסר שיק על סך 105,000 ש"ח לפקודת חברת גשם; שיק נוסף על סך 100,000 ₪ לפקודת חברת אופל באלאנס; שיק נוסף בסך 75,000 ₪ לפקודת הנאשם ושיקים נוספים על סך 230,000 ₪ שהיו פתוחים. היו שיקים נוספים לפקודת הנאשם, גם הם פתוחים.

בנוגע למגרשים, באחד מימי שישי נסע לראות אותם, כאשר דהן כיוון אותו פיזית לראות איפה נמצא המגרש.

העד מסר, כי היה גם מקרה בו אביו של הנאשם שיעבד את ביתו וגם דהן שיעבד את ביתו להבטחת ההלוואות שנתן להם לוינגר ונרשמה הערת אזהרה.

הנאשם טען בפני העד, כי אם לא יעביר כספים - ישנו אדם בשם "סמיח" שמאיים לרצוח אותו וסיפר גם, שבתו נחטפה בגלל החובות ושחיי משפחתו בסכנה.

כשהעד החליט למכור את המגרשים שקיבל כבטוחות, בשלב ראשון, אמר לו הנאשם שלא יסע להוציא אישור זכויות, כי יש דברים שהוא צריך לסדר במנהל. הדבר הזה נשמע לעד חמור והוא החליט שייסע לרמ"י להוציא אישור זכויות.

כשהעד מסר לנאשם מה גילה ברמ"י בנוגע לזיוף, אמר לו הנאשם, בעשרות שיחות טלפון, שהוא שילם על המגרשים באמצעות מתווך בשם שמואל, שהכסף שלו זה "לא אבנים" ואותו מתווך יחזיר את הכסף.

בשל העברת הכספים לנאשם, נטל העד הלוואות רבות ממכרים ומבני משפחה וזאת כדי להציל את חשבון הבנק שלו מקריסה.

העד סיפר גם על שליח שנשלח לרמ"י כדי להביא אישור זכויות וגם הוא מסר, שהניירות שיש לעד אינם שווים דבר.

העד שאל את הנאשם פעמים רבות כיצד קיבל אישור זכויות. בשלב ראשון, נטען שהנאשם, דהן ומאור היו ברמ"י והם עצמם קיבלו את אישור הזכויות, כשהדן עלה למנהל להביא את המסמכים והשניים האחרים חיכו למטה. הכל התברר כסיפורי רמיה. לדברי העד, סך כל הכספים שהעביר הצטברו לסכומים של מעל 2,200,000 ₪ וכי הוא עדיין חייב למעלה מ-480,000 ₪ לחבר ולקרובי משפחה מהם נטל הלוואות.

בחקירתו הנגדית מסר העד, כי הכספים הראשונים הועברו מצדו בסוף שנת 2013.

העד מסר, כי הנאשם לקח אותו לראות בתים שבנה בישוב באר גנים וגם טען, שבני משפחתו עובדים שם כקבלי בנין.

העד אישר, כי היה עם הנאשם אצל רב וגם שם ראה חוזים בנוגע לעסקאות שעשה הנאשם.

העד התרשם מהנאשם מאדם עם יכולות כלכליות גדולות מאוד. הנאשם עשה אירוע עם תזמורת בבית יוקרתי עם חצר מאוד גדולה באשדוד. רק אחר כך התברר לעד, שהמדובר היה בבית שכור.

העד אינו זכור בדיוק כיצד נכנס לוינגר לענין, אך מניח שהוא זה שפנה אליו בנושא.

לדברי העד, דהן והנאשם הופיעו תמיד ביחד, כשותפים לכל דבר. דהן היה הבעלים הרשום בחברות - "האיש המסודר עם הניירת". הנאשם היה איש הביצוע. כך זה הוצג לו.

העד אישר, כי הוא זה שערך את ההסכמים בין גיסו - לוינגר לבין הנאשם ודהן.

כשנשאל העד, האם ייצג את הנאשם ואת דהן השיב, כי ערך הסכמים ביניהם אך לא ייצג אותם, לא היה לו יפוי כח. לדבריו, לא בכל מקרה שהוא עורך הסכם לבקשת צדדים הוא מייצג אותם. לדבריו, לא קיבל שכר טרחה על ההסכמים שערך והיה רק מקרה אחד, שנאמר לו שכאשר יבנה הנכס ויימכר - הוא יקבל שכר טרחה.

העד לא שלל, כי חלק מהשיקים שהועברו מלוינגר - הועברו דרכו. כאשר העד מסר שיקים לנאשם או לדהן - החתים אותם על מסמך.

לדברי העד, היה גם מישהו אחר שערך הסכם בין לוינגר לבינם.

העד אישר, כי ההתקשרות הראשונה שלו היתה בנוגע למגרש מסוים, שהוא היה אמור לקנות.

לדברי העד, היה מגרש אחד שבסופו של דבר, אחרי הליך משפטי ארוך, קיבל לוינגר את הבעלות עליו.

לדברי העד, היו בסך הכל חמישה מגרשים, שניים מתוכם שועבדו, כביכול, לטובתו ושניים - לטובת לוינגר. הנאשם ודהן הגיעו אליו עם אישורי זכויות על המגרשים, ששייכים לנאשם ואחד מהם היה רשום על שם אחיו - מאור. על שנים מהמגרשים נרשם משכון לטובת העד.

העד אישר, כי קיבל מדהן מסרון, לפיו אותו מתווך - שמואל יחזור אליו לרישום המגרשים.

לנוכח חלוף הזמן, העד אינו יכול לשחזר מי מהשניים אמר לו כל דבר.

זכור לעד שביקש מהנאשם שיביא את אחיו - מאור - למשרדו כדי לחתום על יפוי כח בלתי חוזר בנוגע למגרש, שרשום על שמו.

העד לא שלל, כי העביר לחוקר המשטרה שיחות מוקלטות.

באמרתו במשטרה ת/19, שהוגשה בהסכמת הצדדים, מסר, כי המתלון לוינגר הוא גיסו וכי הלה הלווה לנאשם סכום של כ- 3,000,000 ₪.

סיפר, שהוא עצמו מסר לנאשם שיקים מעותדים על סך 549,000 ₪, לצורך בניית בית על המגרש בבאר גנים וכן הלוואות נוספות בסך של כ- 800,000 ₪, לגביהן סוכם, כי השיקים לא יפרעו בחשבון אלא הנאשם יעביר את סכומי השיקים לפני מועד הפירעון.

העד סיפר, כי ערך מספר הסכמי הלוואה בין המתלון לוינגר לנאשם.

העד הוסיף, כי הנאשם סירב למסור לו פרטים על אותו מתווך עלום בשם "שמואל", שלדבריו - הוא שהביא את מסמכי הזכויות מרמ"י.

העד סיפר, כי פגש את אחי הנאשם - מאור - מספר פעמים, פגישות קצרות, לצורך חתימה על מסמכים בנוגע למגרש שנחזה להיות בבעלותו ובהזדמנויות אקראיות אחרות.

כשנשאל העד, מדוע לא התלון במשטרה מיד לאחר שנודע לו על זיוף המסמכים השיב, שהיתה לו תקווה שהנאשם ודהן יחזירו לו את הכספים והוא חשב, שלא תהיה תועלת ממעצרים.

העד העביר למשטרת ישראל את המסמכים השונים שהיו בידיו.

ע.ת. 4 בכתב האישום, נפתלי יונה, שאמרתו הוגשה בהסכמה - ת/2, מסר, כי עובד בחברת גלובוס סנטר נדל"ן בע"מ, שהיא בבעלות חברו של המתלון עו"ד מימון. בתאריך 16.08.15 נקרא למשרדו של בעלי החברה, אשר הציג אותו למתלוננים עו"ד מימון וללוינגר. העד התבקש לעיין במסמכים, שנחזו להיות מאת רמ"י והתרשם, כי מדובר במסמכים אותנטיים. העד נתבקש לבדוק זאת ברמ"י, קיבל את המסמכים וכן יפוי כח מאת עו"ד מימון (ת/7ה) לצורך כך, נסע לירושלים, הציג את המסמכים לאחת הפקידות ולאחר בדיקה הודיע לו, שהם מזויפים. עוד נמסר לו, שבעבר נעשה ניסיון בדיקה בקשר לאותם מסמכים ונתגלה שהם מזויפים. העד שאל, מדוע לא מוגשת תלונה במשטרה ונמסר לו, שהנושא בטיפול. המסמכים נלקחו ממנו לצורך כך.

כשעתיים לאחר מכן, התקשר העד למתלון עו"ד מימון, סיפר לו את תוצאות הבדיקה שערך והמליץ לו להגיש תלונה במשטרה.

יומיים לאחר מכן, התקשר אליו עו"ד מימון, שאל לגבי פרוצדורה מסוימת ברמ"י, בין היתר שאל, כיצד אפשר היה להוציא מסמך כזה בלי שמי שהוציא אותו יזוהה. העד הציע לעו"ד מימון לבדוק את הדברים ברמ"י.

העד לא הכיר קודם לכן את עו"ד מימון ואף לא קיבל תמורה בגין השליחות.

ע.ת. 7 בכתב האישום - אחי הנאשם, מאור ויזמן, מסר, באמרתו במשטרה, גם היא הוגשה בהסכמה - ת/א' 3, כי עובד, מזה כחמישה חודשים, בחברת "דרכים" שהיא חברת בת של "אשטרום" ועוסקת בתחום סלילת כבישים ועבודות עפר. לפני כן - לא עבד כשנתיים ולפני כן עבד בחברה זו עוד שנה. יש לו הכנסות שונות ממכירת תכשיטים מדי פעם, הן אינן מדווחות. הוא מחזיק ברכב BMW במחיר של כ-90,000 ₪, שאביו סייע לו לרכוש. העד מסר, כי אין שטחים או נכסים שרשומים על שמו.

כשנשאל במה עוסק אחיו - הנאשם, השיב: "שיפוצים, עבודות בניה... אני לא יודע".

כשנשאל, האם אחיו - הנאשם - הלווה לו כספים, השיב, שאם היה צריך היה נותן לו, אך לא מדובר בהלוואה. בדרך כלל היה מדובר בסכומים במזומן בסך 1,000 או 1,500 ₪. אחיו - הנאשם לא רשם נכס כלשהו על שמו ולא אמר לו, שרשם נכס על שמו.

כשנשאל, האם מכיר את המתלונן עו"ד מימון השיב, ששמע את שמו עולה בבית הוריו.

כשהוצג לו אישור רישום זכויות במגרש על שמו השיב, כי לא ראה את המסמך הזה, אשר לא הוצג בפניו מעולם, כי אינו מתעסק בדברים כאלה ואין לו כל קשר למסמך.

המסמך ת/ב' 3 - יפוי כח בלתי חוזר - חתום, לכאורה, ע"י העד מאור ויזמן.

ע.ת. 5 בכתב האישום - איסק דויץ - שאמרתו במשטרה הוגשה בהסכמה - ת/4 - כי הוא שותף ומורשה חתימה בחברת ר.א.י, אשר זכתה, בשנת 2014, במכרז לבנית ממ"דים ביישובים שונים באזור הנגב המערבי. החברה חתמה חוזה עם חברת גשם כקבלנית משנה, בתמורה לסכום בן 18,000,000 ₪. בינואר 2015 הבחינו, שהעבודה נעצרה ואינה מתקדמת, כי הנאשם לא שילם לפועלים ואז החליטו להפסיק לעבוד עם הנאשם. הם בשלבים של הכנת תביעה משפטית נגד חברת גשם למרות שלפי הידוע לעד, ספק אם יש ממי לגבות.

העד נשאל, מול מי עבד מטעם חברת גשם והשיב, כי המדובר בדהן ובנאשם.

העד מסר, כי עד לסיום ההתקשרות העבירה חברת ר.א.י סך בן 3,500,000 ₪ וזאת לפקודת חברה נוספת, לבקשת הנאשם, אשר מסר, כי החשבונות שלהם מוגבלים.

בחודש יוני 2014 הגיע אליו אדם מאחד המושבים ביחד עם הנאשם ועם דהן, אשר רצו שאותו אדם ישמע, שהם עומדים

לקבל כסף. הפגישה התקיימה במושב יכני והעד אמר לאותו אדם, שהם אכן עובדים עם הנאשם ועם דהן ושמגיע להם כסף בעבור הפרויקט שהם מבצעים. אותו אדם שאל, האם אפשרי שהכסף יגיע ישירות אליו אך העד מסר, שלא הסכימו לזה היות שאין להם (חברת ר.א.י) כל ענין מול אותו אדם והם רצו להתנהל רק מול הנאשם ומול דהן ולא להסתבך עם אנשים אחרים, היות שבשלב זה החלו לחשוד שהנאשם ודהן אינם אנשים ישרים.

אותו אדם הגיע עם כתב המחאת זכות שערך עו"ד מימון לטובת אדם נוסף בשם משה דמרי (ת/16ד).

בתאריך 05.08.15 נתקבל מכתב מאת המתלונן לוינגר (ת/16ב), בו הוא דרש כספים לפי הסכם המחאת זכות, שהם כביכול חתומים עליו. זה היה בהתאם לכתב המחאת זכות אחר (ת/16א), לא זה שהוצג להם בפגישה. מסמך זה - הוא מזויף, למרות שהחתימה עליו נראית כמו החתימה של העד וגם החותמת נראית כמו החותמת של חברת ר.א.י אך לדברי העד, הם לא חתמו על מסמך זה.

בידי הנאשם או דהן נמסרו בעבר מסמכים חתומים על ידי העד וכן בחותמת החברה כגון החוזה שנחתם איתם או שיקים ויתכן, שהם לקחו את החתימה ממסמכים אלה.

לדברי העד, העביר את הענין לטיפולו של עו"ד מטעמו אך בטרם הספיקו להתלונן במשטרה - פנתה המשטרה אליהם.

העד שלל כל אפשרות, שהנאשם או דהן קיבלו את המסמך ממנו. כשנשאל העד, כיצד תעודת ההיאגדות של החברה ופרוטוקול החברה הגיעו לידי דהן והנאשם השיב, כי הוא "כמעט בטוח", שמסמכים אלו צורפו לחוזה שנערך עם חברת גשם ונלקחו משם.

העד מסר, כי אינו חושב שיוכל לזהות את האדם שהיה נוכח בפגישה ביחד עם הנאשם ודהן, היות שראה אותו ל- 10 דקות וזה היה כשנה ומחצה לפני כן.

ע.ת.6 בכתב האישום - בוריס ויאנברג, מסר, באמרתו במשטרה, שהוגשה אף היא בהסכמה - ת/5 - כי הוא שותף של העד איסק דויץ בחברת ר.א.י.

העד סיפר גם כן, כי חברת ר.א.י התקשרה עם חברת גשם לצורך ביצוע עבודות בתחום הקמת מרחבים ממוגנים באזור עוטף עזה, בשנים 2014 - 2015. חברת גשם לא עמדה בתנאי ההסכם, לא מבחינת לוחות הזמנים ולא מבחינת איכות העבודה ולכן - הופסקה ההתקשרות עמה. במהלך הקשר עם חברת גשם, עבד העד מול דהן ומול הנאשם.

בנוגע לכתב המחאת הזכות - ת/16א' - מסר, כי הענין כבר נבדק אצלם בחברה וכי כתב המחאת זכות כזה לא היה ולא נברא. העד עמד על כך, כי לא חתם על המחאת הזכות וכי המסמך אינו מוכר לו. העד הציג גם את המכתב ת/16ב' שנשלח לחברה.

הסכם ההלוואה - ת/6 - נחתם בין המתלון עו"ד מימון לבין הנאשם ודהן והוא נוגע להלוואה בסך כולל של 549,000 ₪, לצורך "השקעה בפרויקטים מניבים" ע"י הלויים. במסגרת ההלוואה, נמסרו ללוויים סך בן 105,000 ₪ מחודש 11/13; סך בן 100,000 ₪ לניכוי שטר על סך 125,000 ₪ שהופקד ב"אופל באלאנס"; סך בן 75,000 ₪ לפקודת הנאשם; סך בן 230,000 ₪ בגין פירעון 5 שטרות, נמסר ביום 15.01.15; סך בן 39,000 ₪ - נמסר כהלוואה במזומן.

הלויים התחייבו לפרוע את ההלוואה לא יאוחר מיום 08.02.15. ללוויים נמסרו שטרות מעותדים, ארבעה במספר, בסך כולל של 150,000 ₪, לפירעון עד ליום 08.02.15 ושלושה שטרות, בסך כולל של 105,000 ₪, לפירעון עד ליום 10.02.14. סוכם, כי ככל שלא יפרעו השטרות עד למועד הפירעון - יתווסף "קנס מוסכם" בשיעור 25 אחוז מכל סכום, שיוצג לפירעון.

בסעיף נוסף נרשם, כי כלל ההלוואה תיפרע לא יאוחר מיום 31.01.15 וכי אם לא תיפרע - יעביר הנאשם מגרש בבעלותו הידוע כגוש 400, חלקה 153, מגרש 1107 - לבעלות המלווה - עו"ד מימון.

המסמך ת/7א' - נחזה להיות אישור הבעלות במגרש אליו מתייחס ההסכם ת/6 ועל פי המפורט בו, מחזיק הנאשם במלוא הזכויות בנכס. המסמך ת/7ב' נחזה להיות התחייבות מטעם רמ"י לרישום משכנתא על אותו המגרש אליו מתייחס ההסכם ת/6. יפוי כח בלתי חוזר - ת/7ד' ניתן, לכאורה, מאת הנאשם לפקודת המתלון עו"ד מימון ועו"ד נוסף בשם חנניה לוינגר, גם הוא בנוגע לאותו מגרש אליו מתייחס ההסכם ת/6.

הסכם ההלוואה ת/8 - נחתם בין המתלון עו"ד מימון לבין הנאשם, דהן ומאור. בהתאם להסכם, הלווה עו"ד מימון מהלוויים סך בן 800,000 ₪ באמצעות שטרות מעותדים. בהתאם להסכם, שועבד כנגד ההלוואה מגרש, אשר רשום על שם מאור, וידוע כגוש 400, חלקה 127, מגרש 1055. סוכם, כי אם לא ישיבו הלויים את ההלוואה - יהיה המלווה זכאי לממש את המגרש וערכו יעמוד על 700,000 ₪, בניכוי שיעבוד בסך 30,000 ₪ שקיים על המגרש.

במסגרת הסכם ההלוואה זה, נמסרו ארבעה שטרות מעותדים בסך 200,000 ₪ כל אחד, כולם לפקודת הנאשם. הלויים התחייבו לפרוע את ההלוואה לא יאוחר מיום 20.03.15. הלויים התחייבו, כי השטרות לא יוצגו כלל בחשבון וכי אם יוצגו בחשבון ישלמו הלויים 1 ו- 2 (הנאשם ודהן) סך בן 40,000 ₪ למלווה וכן קנס מוסכם בשיעור 25 אחוז מכל סכום שיוצג לפירעון.

המסמך ת/9א' נחזה להיות אישור על רישום המגרש הנקוב בהסכם ת/8 על שם מאור.

המסמך ת/9ב' נחזה להיות התחייבות מטעם רמ"י לרישום משכנתא על המגרש הנקוב בהסכם ת/8, לטובת המלווה - עו"ד מימון.

הסכם ההלוואה ת/11 נחתם בין המתלון לוינגר לבין הנאשם, דהן וחברת גשם. הסכם זה ממחזר הלוואות קודמות בסך

741,500 ₪, כשסך כל ההלוואות, כולל זו שנלקחה במסגרת הסכם זה - יעמוד על 1,400,000 ₪.

בהתאם להסכם, התחייבו הלווים לפרוע את כלל סכום ההלוואה עד ליום 31.01.16, בריבית חודשית של 3.333 אחוז, כך שהסכום לפירעון יעמוד על 1,960,000 ₪.

בהתאם להסכם - התחייבו הלווים לבנות "שלד" על מגרש הידוע כגוש 400, חלקות 139 ו-140, מגרש 1631, על הבנוי עליו.

במסגרת ההסכם, הועמדו שני מגרשים הידועים כגוש 376, חלקה 134, מגרש 1091; גוש 376, חלקה 139, מגרש 1086 - כבטוחה.

ת/12 מכיל 6 שיקים, שנמסרו לנאשם בהתאם להסכם ההלוואה ת/11.

ת/13א' נחזה להיות אישור על זכויות בנכס הידוע כגוש 376, חלקה 134, מגרש 1091, הנקוב בהסכם ת/11 - על שם הנאשם.

ת/13ב' נחזה להיות התחייבות מטעם רמ"י לרישום משכנתא על המגרש נושא אישור הבעלות ת/13א', אשר נזכר בהסכם ת/11, לטובת המתלון לוינגר. להתחייבות צורף אישור על רישום משכנתא (לא מסומן), על אותו מגרש.

ת/14א' נחזה להיות אישור על זכויות בנכס הידוע כגוש 376, חלקה 139, מגרש 1086, הנקוב בהסכם ת/11 על שם הנאשם.

ת/14ב' נחזה להיות התחייבות מטעם רמ"י לרישום משכנתא על המגרש נושא אישור הבעלות ת/14א', אשר נקוב בהסכם ת/11 לטובת המתלון לוינגר. להתחייבות צורף אישור על רישום משכנתא (ת/14ג), על אותו מגרש.

ת/15 - מהווה הסכם הלוואה קודם, שנחתם בין המתלון לוינגר לבין חברת גשם, הנאשם ודהן. סכום ההלוואה: 400,000 ₪. המועד להחזר ההלוואה: 03.05.15. כבטוחה להלוואה זו נמסר, בין היתר המסמך הנחזה להיות כתב המחאת זכויות בלתי חוזרת מחברת ר.א.י. - ת/16א'. כן התחייבו הלווים לשעבד נכס נדל"ן שערכו יעלה על 1,000,000 ₪ לטובת הלוואה זו ולאחר שישועבד - ישיב המלווה את כתב המחאת הזכות. כן התחייבו לשעבד שני כלי רכב לטובת ההלוואה.

המסמך המסומן ה' וצורף למכתב הדרישה ת/16ב' - מהווה תשובה מטעם חברת ר.א.י. המכתב נושא תאריך 19.08.15 ובו פורט מטעם חברת ר.א.י, כי כתב המחאת הזכות ת/16א' הוא מזויף.

המסמכים ת/17א' - ת/17ב' נמסרו מטעם נציגת רמ"י - העדה ע.ת.1, במטרה ללמד כיצד אמורים היו להראות מסמך אישור על רישום בעלות בנכס וכן מסמך התחייבות לרישום משכנתא מטעם רמ"י.

אסופת המזכרים ת/18א' - ז' מתעדים אי התייצבות הנאשם לחקירה וכן התחייבויות שונות של הנאשם להמציא ליחידה החוקרת מסמכים, התומכים בטענותיו, אשר לא מולאו על ידו.

עד כאן ראיות התביעה.

הנאשם בחר להעיד. בחקירתו הראשית, סיפר על מצבו המשפחתי, נשוי ואז לשלושה, מתגורר בעיר אשדוד.

לטענת הנאשם, הקים, ביחד עם גיסו דהן חברת יזמות - חברת גשם. הנאשם היה איש הביצוע, איש השטח, ש"סוגר" עבודות, מביא פועלים, רוכש חומרי בנין. דהן היה איש המשרד, הניירת והכספים.

לטענת הנאשם, הוא מבין בתחום הבניה אך אין לו ידע וגם אין לו סבלנות לתחום של מחשבים וניירת. לכן, סיפר הנאשם, כי "לקח" את גיסו - דהן, שינהל את הדברים "על הנייר".

בשלב מסוים, הגיע הסתבכות, ביתו נחטפה ומאותו זמן הוא "בנפילה".

לדבריו, דהן סיים לימודי משפטים והחל התמחות.

לדבריו, במסגרת היזמות היה מעורב בפרויקטים של בנית כלא קציעות, בנית כ- 270 או 280 ממ"דים בישובים זמרת ויכני, אך מי שהביא את הפרויקטים הללו היה דהן.

לדברי הנאשם, הכיר את עו"ד מימון דרך אדם בשם יעקב לחיאני ורב בשם מני אזולאי. באותו זמן, עסק בבנית בתים בישוב באר גנים. הם רצו לעשות איתו עסקים, ואז עו"ד מימון סיפר שיש לו גיס שעובד בהוראה ויש לו "המון כסף". עו"ד מימון הציע, שיתקשרו גם עם אותו גיס, כדי "לגדול יותר".

הנאשם אישר, כי קיבל שיקים מעו"ד מימון, אשר הסכים לסייע לו "משבר" אליו נקלע, אך טען, כי אינו חייב לעו"ד מימון "שקל אחד" וכי כל שיק שנמסר לו - הוחזר לעו"ד מימון סכום השיק לפני שנפרע.

לטענת הנאשם, דהן הוא זה שפנה אליו ואמר, שיש לו חמישה מגרשים, והוא אינו רוצה לרשום אותם על שם החברה, וביקש כי הנאשם יסכים שהם ירשמו על שמו ועל שם אחיו, כדי לחסוך במס.

לדברי הנאשם, המתלוננים קיבלו את אותם מסמכים מדהן.

לדברי הנאשם, אינו מבין כלל בתחום זה ואפילו אינו יודע היכן רמ"י.

לדברי הנאשם, גם אם אומרים המתלוננים, שקיבלו את המסמכים ממנו ומדהן, היה זה בשל כך שהם הצטיירו כשותפים ויתכן גם שהוא (הנאשם) הוחתם בדרך אגב על חלק מהמסכים, אך רק דהן היה מי שמתעסק בתחום זה.

לדברי הנאשם, באפשרותו להוכיח, שהחזיר לעו"ד מימון את כל הכספים דרך בנק הדואר. לשאלת בית המשפט, מתי חשב שעליו להוכיח זאת, השיב, כי לא חשב על כך. לדברי הנאשם, הועברו לעו"ד מימון מעל חמישה מיליון ₪ בפרק זמן של חודשיים.

לדברי הנאשם, באותה תקופה עבר "שני אירועי מוח", נחטפה בתו, שהיתה בת פחות משנה, הוא פונה מביתו כי לא יכול היה לשלם שכירות, ואלמלא דהן, שדאג לו ללחם לילדים - לא היה לו מה לתת להם.

בחקירתו הנגדית, נשאל, מדוע לא נרשמה החברה על שמו והשיב, כי בשנת 1996 עבר משבר והסתבך עם ההוצאה לפועל, לכן החברה לא יכולה היתה להיות על שמו.

הנאשם נשאל כמה השתכר מהחברה, והשיב כי קיבל 5000 ₪ בחודש ועוד "דיבידנדים", סך הכל היה מגיע ל- 8,000 ₪ בממוצע בחודש.

כשנשאל על ידי בית המשפט, אם כל האופרציה עליה סיפר - כולל הקמת מאות ממ"דים ועבודה מול משרד הביטחון - הניבה לו 8,000 ₪ בחודש בלבד טען, כי אין לזלזל בסכום של 8,000 ₪ בחודש.

הנאשם אישר, כי לא היו נכסי מקרקעין כלשהם על שמו. בנוגע לכלי רכב - אולי היה "איזה רכב טרנטה" על שמו.

הנאשם נשאל מספר פעמים בנוגע למעמדו בחברה וטען, כי היה גם עובד בחברה והדבר אינו סותר את היותו בעלי החברה.

הנאשם נשאל בנוגע לבטוחות שהועמדו במסגרת ההלוואות וטען, בתחילה, שאינו זוכר במה מדובר וכי לא הוא ערך את ההסכמים, אלא רק חתם היכן שאמרו לו לחתום. כשעומת עם כך, שבחקירותיו במשטרה טען, שקיבל את המסמכים מאותו "שמואל לוי" השיב, שאכן פגש את "שמואל לוי" והם שילמו לו 300,000 ₪ על כל מגרש, במספר פעימות, שלוש, ארבע או חמש. הנאשם נשאל, מדוע לא המציא ההסכם עם אותו "שמואל לוי" כפי שהתחייב במהלך חקירתו במשטרה והשיב, כי לא דרשו ממנו להביא זאת, אך יוכל להציג את ההסכם "בדיון הבא". לשאלה נוספת מאת בית

המשפט, האם לא סבר שעליו להציג זאת כעת במהלך המשפט השיב, כי רק עכשיו ביקשו ממנו להציג את המסמך.

הנאשם אישר, כי היה מחויב בהסכמי ההלוואה יחד ולחוד עם דהן ועם החברה, אך טען, כי לא התחייב להעמיד בטוחות בהתאם להסכמי ההלוואה.

הנאשם נשאל, מדוע לא העביר למשטרה את פרטיו של אותו מתווך עלום "שמואל לוי" והשיב, כי לא שאלו אותו זאת. לאחר מכן הוסיף, כי בזמן החקירה לא היו לו את פרטיו ולימים הצליח להשיג את פרטיו. כשנשאל, מדוע לא מסר את פרטיו אחרי שאיתר אותו חזר וטען, כי לא נשאל על כך.

כשעומת הנאשם עם טענתו בחקירותיו במשטרה, כי הוא שהביא את כתב המחאת הזכות אל מורשי החתימה בחברת ר.א.י - ע.ת.5 - חזר בו וטען, כי הוא לא הביא את המסמך וכי הוא אינו קשור כלל למסמך זה. לאחר מכן שינה טעמו שוב וטען, כי אכן העביר את המסמך, אל ע.ת.5 "בתוך תיק", באתר הבניה, וקיבל אותו למחרת. כשעומת עם כך, שבחקירה דיבר על יומיים או שלושה השיב, שזה היה אחרי יום או יומיים.

הנאשם נשאל בנוגע למעורבות אחיו - מאור - בפרשה וטען, כי מאור לא ידע שהוא עומד לרשום על שמו נכס וזאת חרף כך שהנאשם ביקש ממנו ת"ז ופרטים. כשעומת הנאשם עם כך, שבחקירה מסר, שאמר למאור, שרשם על שמו נכס השיב, שאכן אמר לו אך הוא לא ידע "מי ומה".

הנאשם נשאל בנוגע לכך, ששמר על זכות השתיקה והשיב, כי החוקר התנהג אליו "בצורה קצת יותר מגעילה ממה שצריך להתנהג חוקר" ואף איים עליו ש"יכנסו אנשים וירימו יד".

כשנשאל הנאשם, מדוע לא הגיש תלונה נגד שותפו דהן או נגד אותו "שמואל" השיב, כי הוא אינו מגיש תלונות במשטרה, היות שאינו מאמין שהם יכולים לעזור.

כשנשאל, מתי נחטפה בתו התינוקת השיב, כי אינו זוכר.

לדברי הנאשם, במשטרה אמר את הדברים שדהן אמר לו להגיד, כי באותה תקופה דהן החזיק את ילדיו במשך תקופה "באוכל ובית". הנאשם הוסיף, כי באותו זמן לא חשב שהוא צריך להזכיר את דהן כי עדיין לא הבין, שדהן מאשים אותו במה שהוא עצמו אשם.

לשאלת בית המשפט, לאחר סיום החקירה הנגדית, בנוגע לאי המצאת כלל המסמכים שהוא טען, שיביא לבית המשפט השיב הנאשם, כי הדבר נבע מחוסר הבנה.

בחקירה חוזרת בעקבות שאלת בית המשפט, עומת הנאשם עם כך, שכבר בזמן החקירה נתבקש להביא את אותם מסמכים והשיב, כי החוקרים יכולים היו לבקש אותם מדהן.

באמרתו הראשונה של הנאשם ת/א1 טען, כי עובד בתחום הבניה אך אינו שכיר ואינו עצמאי, היות שיש לו חובות והוא לא עובד עם תלוש משכורת.

הנאשם סיפר, כי מקור החובות במסעדה שפתח ביחד עם "נוכל" בשנים 1996 - 1997.

לדברי הנאשם, בנה ביישוב באר גנים "חצי ישוב" ויש לו גם שני מגרשים באותו ישוב, אותם קנה מ"שמואל לוי", כשמי שטיפל בעסקה - היה עו"ד מימון.

לדבריו, אותו "שמואל לוי" הציע לו לקנות חצאי מגרשים שקיבלו מפוני גוש קטיף והוא קנה חמש חלקות במחיר 150,000 ₪ לחלקה, אך אותו שמואל לוי לקח את הכסף ונעלם.

לדבריו, כאשר ביקש להלוות כסף מעו"ד מימון, הוא ביקש למשכן את המגרשים כבטוחה ואז פנה הנאשם לשמואל לוי וקיבל ממנו את אישורי הזכויות.

לדבריו, אין לו פרטים על אותו "שמואל לוי", אין לו מספר טלפון שלו אך הוא יכול לחפש את המספר בביתו. הוא אינו יכול לתאר איך הוא נראה.

לדבריו, את אחד המגרשים רשם על שם אחיו - מאור - כי רצה לתת לו מתנה לפני החתונה שלו.

כשנתבקש, במהלך אותה חקירה, למסור את מספר הטלפון של מאור השיב, כי אינו זוכר אותו ושאלו עליו טלפון, אך מאור אינו מודע לכלום.

הנאשם טען, באותה חקירה, כי אמר למאור, שהוא קונה לו מגרש (ש' 66) אך בסוף החקירה (ש' 115 - 116) טען, כי לא אמר זאת למאור, והחוקר - גובה האמרה - העיר, כי הנאשם אכן אמר את הדברים.

באמרתו השניה ת/א1 מסר הנאשם, כי העסקה עם אותו "שמואל לוי" נערכה שלוש או ארבע שנים קודם לכן וכי באפשרותו להציג את זיכרון הדברים שנערך.

לדבריו, שילם לאותו "שמואל לוי", בשלושה תשלומים שונים, כאשר את התשלום האחרון בסך 100,000 ₪, מסר לשליח מטעם אותו "שמואל לוי" שפגש ברמ"י בירושלים ואז אותו שליח מסר לו את אישורי הזכויות. לדברי הנאשם, הוא

חיכה למטה והשליח נכנס למשרדי המנהל והביא לו את האישורים. לדברי הנאשם, אינו יודע איך קראו לאותו שליח ולא בירר את שמו וזאת משום שהוא "טיפוס ביזנסמן" שעושה עסקים בצורה "אימפולסיבית". לדברי הנאשם, את כלל הכספים שנמסרו לאותו "שמואל לוי" - העביר במזומן ואלו היו כספים שחסך מעבודות בהן עבד. לדברי הנאשם, לא דיווח לרשויות המס על עסקאות הנדל"ן, היות ש"עדיין לא היו מושלמות". לאחר מכן, שינה דעתו וטען ש"הכל מדווח". לדברי הנאשם, לא התלונן על אותו "שמואל לוי" במשטרה היות ולא מאמין ביכולתה של המשטרה להחזיר לו את הכסף.

כשנתבקש למסור שוב את אותם פרטים של שמואל לוי ונשאל, האם נראה לו הגיוני שאינו מוכן למסור פרטים של אדם, שמסר לו מסמכים מזויפים ואותם פרטים עשויים לנקות אותו מחשד, השיב (ש' 41 - 42): "לא, זה לא נראה לי הגיוני. אבל גם לא נראה לי הגיוני שאתה תתפוס אותו ותחזיר לי את הכסף. קודם נראה שאני אתפוס אותו ואז נראה, אולי אני אמסור לכם את הפרטים שלו".

הנאשם נשאל שוב בנוגע לאחיו - מאור ומסר, כי לא ידע שרשם נכס על שמו, אלא רק לקראת החתונה ולבסוף סיפר לו, שנפל קורבן להונאה ושהנכס אינו רשום על שמו.

בנוגע לכתב המחאת הזכות מחברת ר.א.י טען, כי עו"ד מימון כתב את כתב המחאת הזכות והוא (הנאשם) העביר אותו אל ע.ת.5 ולמחרת - קיבל את המסמך חתום. המחאת הזכות היתה לטובת לוינגר. לדברי הנאשם, לווה מהמתלונן לוינגר סכומי כסף בריבית של 50 אחוז. הנאשם הוסיף, כי לוינגר הוא "שוק אפור עם כיפה". בנוגע למסמך המחאת הזכות מחברת ר.א.י לטובת משה דמרי (ת/16ד'), טען הנאשם, כי אותו משה דמרי גם הוא הלווה כסף לו (לנאשם) ולדהן והוא "הסדר" אותו להחזיר לו את הכסף. כשהוטח בנאשם, שחברת ר.א.י סירבה לחתום על אותו כתב המחאת זכות השיב, כי אינו זוכר וכי יש לשאול את עו"ד מימון.

לדברי הנאשם, חברת ר.א.י נותרה חייבת לו הרבה כספים וזו אולי הסיבה שהם מכחישים את המחאת הזכות. הנאשם מסר, כי מוכן להתעמת מול ע.ת.5.

באמרתו השלישית - ת/1ג' הוצגו לנאשם המסמכים השונים, הוטח בו שהם מזויפים. הנאשם השיב לרוב השאלות, כי אינו זוכר דבר, היות שהוא אחריי "אירוע מוחי", ו"איבד את כל הזיכרון".

כשהוטח בנאשם, כי בחקירותיו הקודמות דיבר על אותו "שמואל לוי" שמסר לו את המסמכים, השיב (ש' 110): "לא זוכר. אני לא זוכר מי זה שמואל לוי".

בהתאם להסכמת הנאשם, נערך עימות בינו לבין מורשה החתימה בחברת ר.א.י - ע.ת.5 (דוח העימות סומן ת/1ד) במהלך העימות עמד הנאשם על כך, שמסר לע.ת.5 את כתב המחאת הזכות והוא (ע.ת.5) החזיר אותו חתום בשם חברת ר.א.י. ע.ת.5 עמד על כך, שהדבר לא אירע והוסיף, שלא היה יכול למסור מסמך כזה בלא חתימה של מורשה החתימה הנוסף - ע.ת.6. ע.ת.5 הוסיף גם, שמעולם לא חתם על כתב המחאת זכות, ושהיתה בקשה אחת, בשיחה בין

הנאשם לבין יוסי שפושניק, בה ביקש הנאשם המחאת זכות כלשהי, אך החברה לא הסכימה.

כשהוצג לע.ת.5 כתב המחאת הזכות מסר, כי לא חתם על המסמך אך נראה לו שזו חתימה שלו שהועתקה ממקום אחד. הנאשם הגיב, שמסר את המסמך אך ע.ת.5 ביום חמישי והוא החזיר אותו חתום בתחילת השבוע שלאחריו.

בנוגע למסמך נ/3 - מכתב שהוכן ע"י עו"ד ברק קדם - ראו התייחסות בפרק ראיות התביעה בחלק העוסק בעדותו של המתלון לוינגר - ע.ת.3

עד כאן ראיות ההגנה.

טענות הצדדים

התביעה טענה כי ההכרעה בתיק מבוססת על ראיות אובייקטיביות, כלומר הסכמי הלוואה, שאינם עומדים במחלוקת, וגם העברות הכספיים על פי אותם הסכמים אינן עומדות במחלוקת.

התביעה טענה, כי אמרות ע.ת.5 ו-6 בכתב האישום - מורשי החתימה בחברת ר.א.י - הוגשו בהסכמה ולכן גם לא יכולה להיות מחלוקת לגבי גרסתם, כי לא חתמו על כתב המחאת הזכות ת/16א'.

התביעה ביקשה לראות בעדותו של ע.ת.2 - דהן - כעדות "כנה ואמיתית" ולקבל את דבריו, כי לא היה מודע לכך, שהנכסים, לגביהם הוצגו אישורי הזכויות, אינם בבעלות הנאשם וכי אם מסר למתלוננים דברים שאינם אמת - פעל תחת לחצים מצדו של הנאשם.

כך גם טוענת התביעה, כי מאור, שאמרתו הוגשה בהסכמה, לא היה מודע להתנהלות הנאשם.

התביעה ביקשה לקבל את עדויותיהם של המתלוננים לוינגר ועו"ד מימון (ע.ת.3 ו-4).

התביעה טענה, כי מתוך כך שהוברר, שהנאשם ניסה לשכנע את עו"ד מימון להימנע מללכת לרמ"י כדי לבדוק את אישורי הזכויות עולה בבירור, שהנאשם ידע, שהמסמכים שהציג - מזויפים.

התביעה ביקשה לדחות את עדות הנאשם, אשר שינה את גרסאותיו; נמנע מלמסור פרטים על אותו "שמואל" שלטענתו הביא לו את המסמכים המזויפים; שמר על זכות השתיקה בנוגע לחלק מהשאלות שהופנו אליו.

התביעה טענה כי עולה מהראיות שהנאשם היה בקיא ומתמצא בכלל ההיבטים הרלוונטיים בתחום עסקאות הנדל"ן.

התביעה טענה, כי הנאשם היה הגורם הדומיננטי בפעילות חברת גשם. בנוגע למערכת היחסים שבין הנאשם לבין דהן טענה התביעה, כי דהן היה צעיר מהנאשם, כבן 25; ללא ניסיון; דהן משכן נכסים אמיתיים לצורך ההלוואות. מכאן, לטענת התביעה - היה הנאשם הרוח החיה באירוע וכן המרוויח העיקרי או הבלעדי מהמצאת הבטוחות.

התביעה עתרה להרשיע את הנאשם בגין זיוף כל אחד מ-12 המסמכים המזויפים בפרשה זו וכן בגין שימוש במסמכים אלה בעשר הזדמנויות שונות, כפי שפורט בכתב האישום. כן, לטענת התביעה, קיבל הנאשם ארבע פעמים שונות כספי הלוואה במרמה. מכאן - שיש להרשיעו בכלל העבירות המפורטות בכתב האישום.

ההגנה טענה, כי יריעת המחלוקת בתיק זה היא בנוגע לשאלה, האם זייף הנאשם המסמכים והאם ערך בהם שימוש.

בנוגע לעבירות של קבלת דבר במרמה, נטען, כי לא היתה מרמה, לאור כך שהנאשם פעל מול "אנשי עסקים" שאחד מהם גובה ריביות מופרזות. ההגנה טענה, כי אין ברור מי העביר מהמתלונן ליוגור את המסמכים המזויפים.

ההגנה טענה, כי אי הגשת כתב אישום נגד ע.ת.2 - דהן - "מלמדת בהכרח על אכיפה בררנית ואפליה שפוגעת בנאשם".

ההגנה טענה, כי אין ראיות לכך שהנאשם הפעיל לחץ על דהן.

ההגנה טענה, כי אין לקבל את עדותו של דהן, שהודה, כי שיקר בפרטים מסוימים.

ההגנה טענה ארוכות על כך, שאין זה סביר, שדהן לא היה מעורב בעבירות.

ההגנה טענה, כי הנאשם לא היה חלק מהתביעה האזרחית שהגיש ליוגור ואין זה הגיוני, שהתביעה נמחקה נגדו רק בשל כך שלא הופיע. לעומת זאת, דהן שילם כספים במסגרת התביעה האזרחית.

ההגנה ביקשה לזכות את הנאשם מחמת הספק.

דין והכרעה

למעשה, מרבית הפרטים העובדתיים, כפי שנטענו בכתב האישום - אינם במחלוקת:

אין מחלוקת, כי המתלוננים העבירו כספים, במסגרת ארבעה הסכמי הלוואה שונים (ת/6, ת/8, ת/11, ת/15), לידי

הנאשם, כשבחלק מההלוואות היו לווים נוספים עמו - הגיס דהן; חברת גשם; אחיו - מאור; אך מכל מקום - בכל אחת מההלוואות היו הלוים חייבים יחד ולחוד, כשהנאשם עצמו -

היה אחד החייבים.

אין גם מחלוקת, כי כלל המסמכים שהנאשם עומד לדין בגין זיופם והשימוש בהם - ת/7, ת/9, ת/10, ת/13, ת/14 וכן ת/16א' - הועברו במסגרת התחייבות הלוים להעמיד בטוחות להלוואות, כאשר אותן הלוואות ניתנו, בין היתר, על בסיס אותן בטוחות.

אין גם מחלוקת, כי המסמכים הללו כולם מזויפים וכי לנאשם (ובמקרה אחד - גם לאחיו - מאור) לא היו זכויות כלשהן באף אחד מהמגרשים, שלחלקם אין כלל תיק ברמ"י, כלומר המדובר בנכסים פיקטיביים. ובנוגע להמחאת הזכות מחברת ר.א.י. - ת/16א' - אמנם, לא הודה הנאשם במפורש, כי המדובר במסמך מזויף, אך ההגנה לא הביאה ראיות לסתור הנחה זו וטענת הנאשם היא, כי מסר את המסמך כשאינו חתום, בידי ע.ת.5 בכתב האישום - מורשה החתימה בחברת ר.א.י., ולאחר מכן (פרק הזמן השתנה בין גרסאותיו השונות) - קיבל אותו בחזרה חתום. מורשי החתימה בחברת ר.א.י., שהם עדים אובייקטיביים, שאין להם כל ענין בהליך - עומדים על כך, שלא חתמו על המסמך. אמרותיהם של עדים אלה הוגשו, בהסכמת הצדדים, כשההגנה ויתרה על חקירתם הנגדית. על כן ניתן לקבוע, כבר כעת, כי גם מסמך זה - הוא מזויף.

שתיים הן הנקודות שבמחלוקת: האחת - והיא טענת ההגנה העיקרית - נוגעת לשאלת המחשבה הפלילית. השאלה היא, אם כן, האם היה הנאשם מודע לעובדה, כי המסמכים שנמסרו למתלוננים היו מזויפים; וכן - האם מסירת המסמכים היתה קשורה לכוונתו לקבל דבר - כלומר, את כספי ההלוואה.

השניה - שאלת האכיפה הבררנית, כשלטענת ההגנה - לא היה מקום לפטור את גיסו של הנאשם - דהן - מהאישום הפלילי. בחצי פה, נטען גם, שהמתלוננים, וביחוד המתלונן לוינגר - העמידו את ההלוואות בריביות גבוהות מהמקובל.

אשר לנקודה הראשונה שבמחלוקת, בכל הנוגע לאישורי הזכויות בנכסי מקרקעין (לרבות יפוי הכח וכן ההתחייבויות לרישום משכנתא) - לא קשה להוכיח, כי הנאשם היה מודע לזיוף. זאת, היות שהנאשם אינו מחזיק באותם נכסים ומעולם לא החזיק בהם (כאמור, חלק מהנכסים אף אינם קיימים). הנאשם עצמו מסר בחקירתו במשטרה, כי אין על שמו כל נכס מקרקעין. כשאדם מוסר לאחר מסמך, המעיד על בעלותו בנכס מקרקעין או על עריכת פעולות שונות בנכס זה, והוא לא רכש את הנכס ואין לו זכויות בו - פשיטא, שהוא נוקט במרמה, ושברור לו, שהמסמך שהוא מוסר אינו אותנטי.

אמנם, המסמכים בנוגע לאחד המגרשים (ת/9), נחזים להיות בנוגע לנכס הרשום על שם אחי הנאשם - מאור, אך במהלך שמיעת הראיות לא היתה מחלוקת, כי גם מסמך זה הובא על ידי הנאשם ונמסר על ידו כבטוחה, והנאשם עצמו כך מגרש זה עם כל יתר המגרשים, את כולם רכש, לטענתו, כחטיבה אחת והוא חפץ לרשום המגרש על שם אחיו, כמתנה, כשלפחות בעת הרכישה - לא היה זה בידיעת אחיו. כך שלצורך המשך הדיון - יש לראות גם המסמכים שנמסרו

למתלוננים בנוגע לנכס פיקטיבי זה, כנכס שמועמד כבטוחה מטעם הנאשם.

בנוגע לענין זה, טען הנאשם, כי אכן רכש את אותם נכסי מקרקעין מאדם עלום, בשם "שמואל" או "שמואל לוי", תוך שחתם עמו "זכרון דברים" והעביר לו כספים מזומנים במקומות שונים, כגון תחנות דלק, כאשר אותו אדם העביר לו את אישורי הזכויות. טענה זו, על כל הסתעפויותיה ופרטיה, היא טענת בדים מובהקת: חרף התחייבויות חוזרות ונשנות, עוד מאז הפעם הראשונה בה זומן הנאשם לחקירה, לא מסר פרט כלשהו המאפשר זיהוי של אותו אדם עלום (למעשה, מאמרת הנאשם ת'1ב', ש' 41 - 42, אף עולה, שהנאשם נמנע במכוון למסור את הפרטים); תיאור האופן בו נרכשו המגרשים באמצעות אותו מתווך מצוץ מהאצבע, שהרי רכישת נכס מקרקעין כרוכה בחתימה על מסמכים רבים ושונים; המסמכים צריכים להיחתם מול בעלי הנכס ולא מול מתווך; נדרשת החתמת עורכי דין, ולרוב גם נוטריון, על יפוי כח; נדרש דיווח לרשויות המס; נדרשת הגשת בקשה לרישום הנכסים. חלק גדול מפעולות אלה, אם לא כולן - דורשות נוכחות של הצדדים לעסקה, לאחר שזוהו על ידי בעלי סמכות מתאימה. לכל אורך ההליך, שנמשך שנים ארוכות - לא עלה בידי הנאשם להציג ולו מסמך אחד, או דיווח אחד כלשהו, התומך בטענה, כי רכש את הנכסים. סיפור הנאשם אינו מתאים אפילו לרכישת כלי רכב ישן או פריט אחר בעל ערך, שלא לדבר על חמישה מגרשים.

גם המחיר אותו שילם הנאשם בעבור כל מגרש, לטענתו - ₪ 150,000 - אינו מחיר התואם את ההגיון או את ניסיון החיים, וזאת גם בתקופה המדוברת.

לכל אלה יש להוסיף, שאפילו בנוגע לסיפור זה, לא היה הנאשם עקבי בגרסאותיו השונות. ולענין זה - אין צורך להכביר מילים, ולהלן תובא דוגמה אחת, מתוך עשרות רבות של סתירות ושינויים בגרסאות: תחילה טען הנאשם, כי הוא שרכש את המגרשים, אך בבית המשפט טען, כי מי שרכש את המגרשים היה הגיס - דהן, והוא (הנאשם) הסתיר זאת מהמשטרה בשל לחצים מצדו של דהן ובשל כך שדהן דאג לפרנסת ביתו וילדיו (כמובן, לא הוצג ולו בדל ראיה גם בנוגע לטענות אלה).

לעומת גרסאות הבדים של הנאשם - עומדות גרסאות המתלוננים, המתחזקות על ידי יתר עדי התביעה. מגרסאות אלה עולה, כי הנאשם הציע להם לממן פרויקט לבניה על מגרשים, שניתנו למפונים מגוש קטיף, בתמורה למעין שותפות ברווחים, שתבוא לידי ביטוי בריבית על ההלוואות. כשהפרויקטים לא קרמו עור וגידים, בא הנאשם בדרישות חוזרות ונשנות להמשך מימון, כשהמתלוננים העבירו, בכל פעם, סכום נוסף לאור מצגי הנאשם, כי הוא על סף פריצת דרך בהשגת המימון, שיאפשר השלמת הפרויקטים ובכך, כפי שנהוג לומר בעולם העסקי המשיכו לזרוק "כסף טוב אחרי כסף רע".

המתלוננים, שמצד אחד החלו להיות סקפטיים בנוגע לעסקאות ומנגד - כבר היו מושקעים בהן - ניסו להבטיח את מצבם, ולצורך כך הציע הנאשם, שניסה למשוך מהם עוד ועוד כספים, כי יעמיד בטוחות שונות. לתיאור זה תמיכה גם בעדות הגיס דהן - ע.ת.2, שלא היה אוהד למתלוננים, אלא לנאשם (בית המשפט אינו מקבל כמהימנות את הטענות בנוגע לסכסוך בין השניים, והא ראיה, כי עד זה ניסה לטעון, שאינו זוכר פרטים מהותיים; טען שוב ושוב, כי למתלוננים לא נגרם נזק כלשהו; ובסופו של דבר - הוגשה אמרתו בהתאם להוראות סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971).

עולה מהאמור, כי האינטרס להעמדת הבטוחות - היה של הנאשם. היות שלא היו בידיו בטוחות, כי מצבו הכלכלי - כפי שהעיד הוא עצמו לאורך כל הדרך - היה בכי רע - מסר הוא את המסמכים המזויפים - הן המסמכים בנוגע לחמשת המגרשים, לרבות מגרש, שהיה, כביכול, רשום על שם אחיו - מאור; הן מסמך המחאת הזכות.

כפי שעלה מעדותה של נציגת רמ"י ע.ת.1 - היה הזיוף ברמה גבוהה יחסית, כאשר רק אדם מקצועי, שעיסוקו היומיומי בכך - עשוי היה להבחין בזיוף, וגם זאת לא בנוגע לכל המסמכים. בין היתר, הכילו המסמכים חותמת וחתימה של אותה עובדת - ע.ת.1, שאכן נהגה לנפק מסמכים מסוג זה על דרך השגרה, אלא במועד הנקוב באותם מסמכים, כבר עברה לתפקיד אחר. אך אלו ניואנסים קטנים, שקשה לאדם שאינו עובד רמ"י, בסניף הרלוונטי, לדעת.

גם כתב המחאת הזכות - ת/16א' - זיוף ברמה גבוהה, שכן מורשה החתימה ע.ת.5 בכתב האישום, אישר, כי מדובר בחתימה הנחזית להיות חתימתו ובחותמת שאכן תואמת את חותמת החברה, אלא שהחברה לא מסרה מסמך כזה ולהערכתו - נלקחו החתימה והחותמת ממסמכים אחרים, אותם מסרה חברת ר.א.י. במסגרת התקשרותה עם חברת גשם.

לסיכום ענין זה, מוצא בית המשפט לקבוע, כי אותו מתווך עלום בשם "שמואל" הוא דמות פיקטיבית, שאין תימוכין לקיומה במציאות; כי הן כלל האישורים בנוגע למגרשים, אשר פורטו לעיל, והן כתב המחאת הזכות - ת/16א' הם מסמכים מזויפים; כי הנאשם היה מודע לזיוף; כי הנאשם הוא שמסר המסמכים במסגרת האינטרס שלו להעמיד בטוחות להסכמים; כי כלל הכספים הועברו, בין היתר, בהתאם לאותן בטוחות.

מכאן - שעלה בידי התביעה הכללית להוכיח הן את היסוד העובדתי (שרובו ככולו לא היה במחלוקת) והן את היסוד הנפשי להרשעה בעבירות של שימוש במסמך מזויף וקבלת דבר במרמה.

הנאשם הועמד לדין גם בגין עבירה של זיוף בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 418 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. המושג "זיוף" מוגדר בסעיף 414 לאותו חוק, ובו שלוש חלופות: עשיית מסמך הנחזה להיות את אשר איננו, והוא עשוי להטעות; שינוי מסמך ללא סמכות כדין או בכוונה לרמות; חתימת מסמך בשם פלוני ללא סמכות כדין. לעבירה בניגוד לסעיף 418 שלוש חלופות, שהן מצטברות, כלומר - זיוף בנסיבות מחמירות, שהוא החלופה הקשה מכולן, כולל בחובו הן את יסוד הזיוף, הן הכוונה לקבל באמצעותו דבר והן את הנסיבות המחמירות (ראו, לענין זה, פרופ' יעקב קדמי **הדין בפלילים - חוק העונשין, הדין בראי הפסיקה**, מהדורה מעודכנת, תשס"ו - 2005 (להלן: "**קדמי, הדין בפלילים**"), חלק שני, ע' 890). לעניננו, כלל המסמכים הנוגעים לזכויות בנכסי המקרקעין וכן לפעולות בהן, תואמים להגדרה הראשונה, שענינה עשיית מסמך הנחזה להיות את אשר איננו, שכן הם נחזים להיות מסמכים המצביעים על זכויותיו של הנאשם (או של אחיו) בנכסי המקרקעין; הם אינם אותנטיים; והם עשויים להטעות - לאור רמתו הגבוהה של הזיוף (לענין זה, נפסק: "אין זה נחוץ, שהדמיון למסמך האמיתי יהיה מדויק. מספיק הדבר, שהמסמך הכוזב דומה למסמך האמיתי בדומה שהוא עשוי להטעות בני אדם שהם בעלי כושר הבחנה רגיל, אף אם אנשים שיש להם ניסיון מיוחד לגבי מסמכים מסוג זה - לא יהיו מרומים" (ע.פ.268/58 **זמרי אילון נ' מדינת ישראל**, פ"ד י"ד 1787 וכן **קדמי, הדין בפלילים**, שם ע' 895 - 896). אשר למסמך המחאת הזכות ת/16א' - תואם הוא את ההגדרה השלישית, שענינה - חתימת מסמך בשם פלוני ללא סמכות כדין, באופן שנחזה להיות כאילו פלוני חתם עליו, כאשר, כאמור לעיל, המסמך

שהועבר נחזה להיות חתום על ידי חברת ר.א.י ומורשיי החתימה מטעמה, אך בפועל - לא נחתם על ידם.

בנוגע להרשעה בעבירה זו - יצוין, כי לא הוצגה ראייה פוזיטיבית המצביעה על כך, שהנאשם עצמו הכין את המסמכים המזויפים, או את החתימה בשם חברת ר.א.י. ברם, אחריות הנאשם לזיוף נלמדת מתוך ראיות נסיבתיות, כאשר אין ניתן להגיע לכל מסקנה אחרת העומדת במבחן ההיגיון ותואמת את מכלול הראיות פרט לכך, שהזיוף נערך על ידי הנאשם, או לבקשתו. ודוק: זיוף או שינוי המסמך אינו חייב להיעשות על ידי הנאשם דווקא, אלא - יכול שיעשה על ידי אחר, לבקשתו - ראו **קדמי, הדין בפליילים**, שם, ע' 898.

שלושת העבירות בגין הועמד הנאשם לדין כוללות יסוד של נסיבות מחמירות, הנלמדות, במקרה דנן, מתוך רמתו הגבוהה של הזיוף; כמות המסמכים שזויפה; היקף האופרציה שנוהלה; כמות הכספים שהועברה; מידת התחכום בפעילותו של הנאשם.

כוונת הנאשם לקבל את הכספים באמצעות המסמכים המזויפים או לקבל את המסמכים במרמה נלמדת מתוך עצם השתלשלות האירועים, כשלמעשה אין מחלוקת, כי המסמכים הועברו בעקבות דרישותיהם של המתלוננים להמצאת בטוחות, בטרם יועברו הכספים.

אמור מעתה: עלה בידי התביעה הכללית להציג הן להוכיח את כלל יסודות העבירה בנוגע לכלל העבירות שבכתב האישום.

קעת, לטענתה הנוספת של ההגנה, בכל הנוגע ל"אכיפה בררנית". ראשית, גם אם היתה מתקבלת טענה זו במלואה - הרי לאור טיב העבירות והיקף האופרציה שנוהלה, לא היה בה כדי לפטור את הנאשם מאחריותו למעשים.

לאחר שבית המשפט שמע את מכלול הראיות, מקבל את טענת התביעה, כי חרף כך שחברת גשם נרשמה על שם הגיס - דהן, הרי, הנאשם - היה המוציא והמביא בחברה זו והוא היה הדמות הדומיננטית בה.

הנאשם בוגר מהגיס - דהן - בכעשור שנים, ובמועדים הרלוונטיים לעבירות היה כבר, לדבריו, בעל נסיון עסקי בלתי מבוטל, בעוד שהעד דהן - היה בשנות העשרים לחייו.

במהלך חקירתו הראשית בבית המשפט, כשהציג הנאשם את הקמת העסק ואת הקמת החברה, הסביר הנאשם, כי הוא שהיה בעל נסיון בתחום הבניה; הוא שעבד בעסק ו"סגר את העבודות" והוא גם שביצע את העבודות בשטח. בנוגע לגיס - דהן, השתמש הנאשם, כמשיח לפי תומו - בביטוי "לקחתי" (ע' 69 ש' 3), היינו - הנאשם הוא שלקח את גיסו והציב אותו בתפקיד מנהל החברה, כשבהמשך אותו משפט (ש' 4) הוסיף הנאשם: "שינהל את הדברים על הנייר". אמנם, בהמשך, ניסה לטעון, כי אותו גיס - דהן - הוא שהיה אחראי על כל עניני הניירת והכספים, אך הדבר אינו מסתדר עם ההגיון, שכן מי ש"סוגר את העבודות" הוא גם שמחליט על העלות. והלא הביטוי "על הנייר" משמעותו - כי הגיס דהן היה

בגדר פסאדה בלבד.

בהמשך עדותו של הנאשם הוברר, כי מבחינתו עצמו, היתה מניעה לפתוח עסק או להקים חברה, שכן היה נתון בחובות להוצאה לפועל. בנסיבות אלה - השתמש בגיס, כפי שהוא עצמו הגדיר זאת - כנציגו "על הנייר".

אמור מעתה: הנאשם היה הבעלים והמנהל של העסק ושל חברת גשם בעולם המעשה, להבדיל מהרישומים במסמכי ההתאגדות ובגופים השונים.

האם מכאן ניתן להסיק, שהגיס דהן, או אף אחי הנאשם - מאור - לא היו מודעים למעשי המרמה והזיוף? בנוגע לכך, אין בית המשפט מקבל את התרשמות התביעה הכללית, כפי שפורט בסיכומיה, כי המדובר בשניים שהם "תמי לב". הגיס דהן - ישב ביחד עם הנאשם וגם בעצמו בפגישות עם המתלוננים. הגיס דהן וגם האח - מאור, חתומים כלולים על חלק מההלוואות. הגיס דהן השתתף בהעברת המסמכים המזויפים בנוגע לבטוחות שהועמדו, לכאורה, לטובת המתלוננים.

האח - מאור - חתם על יפוי כח בלתי חוזר בנוגע לנכס, אותו מעולם לא רכש, וגם הסיפור לפיו הוצג לו, שאחיו, המצוי בקשיים כלכליים של ממש, רכש בעבורו נכס מקרקעין כ"מתנה לחתונה" - קשה להניח, שמאור האמין בו בזמן אמת.

ברם, עסקינן במטריה הפלילית, בה נדרש רף הוכחה קרוב מאוד לוודאי, כפי שנהוג לומר "מעבר לכל ספק סביר". לענין זה, שונה כמות הראיות שהוצגו בנוגע לנאשם - אל מול הגיס - דהן או האח - מאור. לנאשם היה האינטרס להעמיד את הבטוחות. מרבית הנכסים נחזו להיות רשומים על שם הנאשם, וגם הנכס הנוסף - המגרש הנקוב במסמך ת/9 - נרכש על ידו, לטענתו, כשהאח - מאור - לא היה מעורב בכך. בנסיבות אלה, כפי שנאמר לעיל - אין מסקנה אחרת, זולת - כי הנאשם היה מודע לכך, שמוסר אישורים כוזבים. מנגד, בנוגע לגיס - דהן ולאח - מאור, טענו השניים, כי הוצג להם מפי הנאשם, שהמדובר בנכסים או התחייבויות כשרים. לתביעה לא היו ראיות לסתור טענה זו ויצוין, שאף הנאשם עצמו לא טען, במהלך חקירתו, כי מי מהם היה מודע לעובדה זו וההיפך הוא הנכון. הרי טענת הנאשם היתה, כי המסמכים המזויפים הועברו אליו על ידי אותו אדם עלום בשם "שמואל". על אף שקיים חשד כבד, כי הן הגיס - דהן והן האח - מאור היו שותפים למעשי הזיוף והתרמית - היקף הראיות התומכות בחשד זה, לא היו מספקות, בהכרח, לצורך הליך פלילי (להבדיל מהליכים במישור אחר). כך שהחלטת התביעה - להימנע מלהעמיד לדין פלילי את דהן וגם את מאור - אינה בלתי סבירה ומכל מקום, אין בה משום אפליה אסורה כלפי הנאשם, אלא המדובר בהבחנה מותרת.

כאמור, הנאשם עצמו לא טען, בחקירותיו במשטרה שהגיס - דהן (או אחיו - מאור) היו מעורבים במה מהעבירות ואף להיפך - עלה מדבריו, שאינם אחראים לעבירות. לטעון היום, כי שגתה התביעה הכללית כאשר לא העמידה לדין את מי שהנאשם עצמו טען, שאין לו קשר לעבירות - היא טענה שאינה בתום לב, בלשון המעטה, ולא תישמע מפיו.

אשר לטענה בנוגע לריביות המופרזות שדרש המתלונן לוינגר - אכן, בחלק מהסכמי ההלוואה נדרשו ריביות גבוהות מהמקובל. ברם, כפי שפורט מפהם של כל הצדדים, הטיב המדויק של העסקאות לא התמצה בהלוואות, אלא המדובר היה במעין חלוקת רווחים כתוצאה מהעסקאות, שבאה לידי ביטוי בריביות אלה. כך פיתה הנאשם את המתלוננים

להשקיע, כלומר להלוות לו את הכספים. בנוסף, בחלק מהמקרים הריביות נדרשו כמעין "קנסות" בגין אי תשלום במועד.

אך מכל מקום - הנאשם עצמו לא התכוון מעולם לעמוד בתשלום אותן ריביות, שכן כל מעשה החתימה על חוזה ההלוואה, לרבות הבטחות ומאזני הרווח וההפסד השונים שפורטו בהסכמים אלה - היה בגדר מעשה מרמה. עצם הסכמת הנאשם לחתום על הסכמים, המכילים ריביות כאלה וכמות כה גדולה של בטוחות - תומכת כשלעצמה במעשה המרמה, שהרי, אילו היה מדובר בהסכמים שנחתמו בתום לב, היה הנאשם, שהוא בעל נסיון בעסקים, מנהל משא ומתן על דרישות אלה ונמנע מלהסכים להן או לחלקן. אך כאשר אין כל כוונה לעמוד בהסכמים - וכל הכוונה היא להוציא מהמתלוננים כספים באותו הרגע - חתם הנאשם על כל דרישה, מוגזמת או מופרכת ככל שתהיה.

ומצד של המתלוננים - מבטאות ריביות אלה, כמו גם רשימת הבטחות שנדרשו בכל פעם (שהלכה והתארכה עם הזמן) - את חוסר הבטחון בו היו נתונים עקב אי עמידת הנאשם בהתחייבויותיו, לאחר שהשקיעו כספים בקנה מידה גדול - כשבכל פעם, ניסו להבטיח עצמם באופנים שונים כגון קנסות וריביות גבוהות. עצם הכללת סעיפים אלה בהלוואות דווקא תומכת בטענה, שפעלו תחת לחץ רב מצדו של הנאשם להמציא עוד ועוד כספים, ובשל לחץ זה גם לא פעלו תחת יעוץ מתאים.

כפי שפורט לעיל, עצם הטענה בנוגע למתלוננים נטענה בחצי פה וכל ההתייחסות לעיל היא מעבר לנדרש.

משנקבע, כי כלל המסמכים, שפורטו בכתב האישום - ת/7, ת/9, ת/10, ת/13, ת/14 וכן ת/16א' - זויפו על ידי הנאשם או לבקשתו; משנקבע, כי אין מסקנה אחרת, זולת העובדה שהנאשם היה מודע לזיוף; משזויפו המסמכים וכן ערך בהם הנאשם שימוש במטרה לקבל דבר - ההלוואות המפורטות בהסכמים ת/6, ת/8, ת/11, ת/15 - משנקבע, כי בהגשת המסמכים פעל הנאשם במרמה במטרה לקבל את ההלוואות; משנקבע, כי הוכחו גם הנסיבות המחמירות בנוגע לעבירות; משנדחו טענות הנאשם בנוגע לאכיפה בררנית - לאחר שעלה בידי התביעה הכללית להוכיח את כלל העובדות ואת המחשבה הפלילית שבצדן ברמת הראיה הנדרשת במשפט פלילי - מרשיע בית המשפט את הנאשם בגין כלל העובדות והעבירות שבכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשפ"ב, 12 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.